

CONTRA

granskar det politiskt korrekta

**Ekologiska livsmedel
Identitetspolitik
Mångkulturen**

nr 2 2018 årgång 44 Pris 25:--

CONTRA

granskar det politiskt korrekta
partipolitiskt obunden
utges sex gånger årligen
Nummer 2 2018
Nummer 258 från starten
ISSN 0347-6472
Copyright Stiftelsen Contra
Eftertryck endast efter överenskommelse

Ansvarig utgivare

Géza Molnár

Kontakt

Box 8052, 104 20 Stockholm
redax@contra.nu 08-720 01 45

www.contra.nu

Nyheter – Debattforum – Produkter
För prenumeranter även:
<http://www.contra.nu/for-prenumeranter>
Användarnamn och lösenord finns bara i
den tryckta versionen av Contra.

Nätbutik

Nätbutik: <http://contra.tictail.com>

Facebook

[facebook.com/pages/
Contra/128635870583878](https://www.facebook.com/pages/Contra/128635870583878)

Twitter

<https://www.twitter.com/contranu>

Veckans Contra

Elektroniskt veckobrev (gratis)
Beställning: prenumerera@contra.nu
Avbeställning: avboka@contra.nu

Prenumeration

Minst 175, men gärna 250 kronor, per år.
Plusgiro 85 95 89-4. Bankgiro 5682-0392.
Student 95 kronor, ange skola/universitet.
www.paypal.com – sök redax@contra.nu

Medarbetare

Styrelseordförande: Géza Molnár.
Redaktion: Géza Molnár, C G Holm och
Fredrik Runebert.
Bibliotekarie: Filip Björner.
Övriga medarbetare: Karl-Göran Bottwyk,
Tommy Hansson, Britt-Louise Hoberg,
Bertil Häggman, Bertil Lindblom och
David Stavenheim samt Christer Arkefors i
Italien, Bertil Wedin i Mellersta Östern och
Allan C. Brownfeld i USA.

Presslagd 2018-04-10
Carlshamns Tryck & Media AB,
Karlshamn 2018

Genuscertifierad forskning

Om du tror att statliga forskningspengar idag går till att främst nå goda vetenskapliga resultat så tror du fel.

Staten har fyra myndigheter som fördelar forskningspengar i Sverige: Vetenskapsrådet, Vinnova, Formas och Forte. Summa ungefär 12 miljarder kronor per år fördelas – stora pengar. Det låter lovande för vår vetenskapliga forskning. Men så enkelt är det inte. Regeringen har skapat en enhet som heter Nationella sekretariatet för genusforskning NS, som ger ut anvisningar i sammanhanget. Genom NS förs radikala ”genusvetenskapliga” perspektiv in i kraven. Jämställdhetsintegrering blir en förutsättning för att få bidrag.

NS påstår att dagens forskning inte är jämlik och senast 2018 skall 75 procent av projekten innehålla genusaspekter och jämlikhet.

Regeringen vill också styra vad forskningen handlar om. Å ena sidan vill man ha forskning av högsta vetenskapliga kvalitet, å andra sidan vill man ange hur många kvinnliga forskare som får stöd. Om den vetenskapliga kvaliteten är överordnad så borde kön inte påverka val av projekt. Men då har Vetenskapsrådet kommit på den briljanta idén att kön är kvalitet – otroligt men sant.

Jämställdhetsintegrering har även drabbat universitet och högskolor. Under den rödgröna regeringen får projekt som saknar genusperspektiv inga bidrag. Forskningen i Sverige idag bör därför närmast beskrivas som ideologiproduktion.

CONTRA-NYTT

Contra behöver fler prenumeranter!

Contra behöver fler prenumeranter och vi hoppas att du som redan läser Contra vill hjälpa till. Berätta om Contra för vänner och bekanta, på skolan eller jobbet. Alltför få har hört talas om Contra! Du kan också dela med dig av namn och adresser så ombesörjer Contra utskick av prenumerationserbjudanden (redax@contra.nu eller Contra, Box 8052, 104 20 Stockholm). Vill du personligen överlämna ett provexemplar av Contra – vilket nog ger allra bäst effekt – skickar vi gärna extra exemplar av Contra för sådan användning. Mejla eller skriv till den angivna adressen!

Prenumerationer på Contra

Prenumerationer på Contra fungerar så att en årsprenumerations är på sex nummer, oavsett när på året prenumerationen börjar. När prenumerationen upphör får du ett meddelande från Contra tillsammans med sista numret på din prenumerations. Skulle du av misstag betala en gång för mycket förlängs prenumerationen med ytterligare ett år. Vi bifogar alltid ett inbetalningskort till tidningen för dem som vill beställa varor eller ge ett bidrag.

Omslagsbilden. Kor på grönbete. Foto Michael Erhardsson/Most-photos.

Ekologiska livsmedel – slöseri med jordens resurser

Ekologiskt odlade livsmedel säljer numer ganska bra. Till skyhöga priser. Svenska folket har uppenbarligen råd. Men har jordens fattiga råd med den misshushållning med jordens resurser som den ekologiska odlingen innebär?

Prisskillnaden på ”ekologiska” och ”vanliga” livsmedel är mellan 30 och 60 procent. Anledningen till de höga priserna på ekologiska livsmedel är i första hand att de kostar mer att producera. Men därtill är marginalerna i alla led (bönderna, förädlingsindustrin och handeln) högre. Det behövs 35 procent mer areal för att odla samma mängd ekologiska livsmedel som livsmedel som framställs med konventionella metoder. Det beror på lägre avkastning och att mer av grödan förstörs av skadedjursangrepp. Dessutom begränsas användningen av konstgödsel i ekologiskt lantbruk, vilket naturligtvis sänker produktionen.

Sänkt konstgödselanvändning ska enligt anhängarna av ekologisk odling minska utsläppen i naturen på grund av minskad övergödning. Men det är inte så modern konstgödsling ser ut. Konstgödsel kostar pengar och det kostar också pengar att sprida ut konstgödseln. Därför arbetar varje kostnadsmedveten lantbrukare med optimering av gödselanvändningen. Spridningens kostnad avvägs mot den ökade tillväxten, det finns färdiga programvaror som anpassar gödselmängden till jordmån, gröda och väder. Traktorererna är försedda med GPS och uppkopplade mot bondens dator. Härigenom kan gödselmängd, utsädesmängd och annat styras.

Även bekämpningsmedel kostar pengar och det är därför viktigt för bonden att hålla ned mängden bekämpningsmedel. Och att använda rätt bekämpningsmedel. Därtill kommer att moderna bekämpningsmedel bryts ner snabbt i naturen. Rester av bekämpningsmedel som fortfarande kan hittas i vissa livsmedel härrör från sådant som användes på 1970-talet och tidigare. Det är inget som dagens ekologiska jordbruk rår på, lika lite som det konventionella.

Lönsamheten för ekologiska lantbruk är högre än för konventionella lantbruk.

Eftersom priserna är ännu högre än de stora kostnadsökningarna för ekologiskt lantbruk. Därför väljer många bönder att skifta inriktning. Det är möjligt bara för att det finns människor som är beredda att betala mer för likvärdiga eller sämre varor. De betalar för att skadeinsekterna ska ha ett bra liv innan de blir uppätta av sina naturliga fiender. Odling av ekologiska varor backas upp också av handeln, som har högre marginaler på ekologiska varor.

Ekologisk mat är varken nyttigare eller bättre

Ekologisk mat är varken nyttigare eller bättre för miljön än konventionella livsmedel. Bland annat enligt en rapport från Centre for Research in Organic Food

Systems i Århus i Danmark. Professor Lars Bergström vid Sveriges Lantbruksuniversitet sammanfattar för TT den rapporten och annan forskning med att det varken finns hälsomässiga eller miljömässiga vinster med ekomat. Samtliga experiment som gjorts visar att växtnäringsläckaget blir större vid ekologisk odling.

Molekylärbiologen Annika Svensson, som är aktiv i debatten, menar att ekologisk matproduktion får stora subventioner trots att den varken är miljövänlig eller klimatsmart. I tidningen *Aktuell hållbarhet* säger hon: ”Jag är negativt inställd till ekologisk odling, eftersom jag menar att det är ett slöseri med jordens resurser. Det ger lägre avkastning, kräver större arealer, dessutom är det tidsödande

Ekologisk livsmedelsproduktion är dyr och ett slöseri med jordens resurser. Foto: C G Holm.

de. Som jag ser det är det ett steg bakåt för utvecklingen av jordbruket.”

Vid grisproduktion ger ekologisk produktion större kväveutsläpp än konventionell grisproduktion. Frigående djur släpper sin avföring ute på fälten, vilket är sämre för miljön.

Annika Svensson pekar på skillnaden mellan ekologiska grisar enligt EUs definition och Krav-grisar. EU-grisarna ska kunna gå på på en betongplatta, men får inte böka i jorden. Kravmärkta grisar får böka i jorden. Ekologiska grisar har hälsoproblem; de är framavlade för att passa den ekologiska produktionen och ska stallas. De tål inte solljus. Grisaveln har fått fram en utmärkt produktionsgris och grisarna trivs i stallarna; det märks på de stora kullarna med kulingar. Djuren måste trivas för att man ska få en fungerande djurhållning.

Annika Svensson berättar för *Aktuell hållbarhet* att de flesta forskningsrapporterna visar att konventionell odling är bäst ur en rad aspekter. Men det finns organisationer som företräder det ekologiska jordbruket och som är mycket duktiga på att marknadsföra sina idéer.

Men dyrt blir det...

Det är anmärkningsvärt att många kommuner satsar på på ekologisk mat i skolor och i vården. Trots gällande upphandlingsbestämmelser och de merkostnader som den ekologiska maten medför. Lars Bergström gjorde en överslagsberäkning och konstaterade att merkostnaden för ekologisk skolmat skulle räcka till att anställa 3 000 lärare. Stat, landsting och kommuner satsar varje år miljardbelopp på att subventionera ekomat.

Får konsumenterna bättre varor för de högre priserna? Motsatsen är snarast fallet. Genom bekämpningsmedel blir livsmedlen mer motståndskraftiga mot skadegrepp. Kvaliteten på vanliga livsmedel är bättre än på de ekologiska.

En helt annan sak är att många föredrar ”närodlat”. Närodlat växter transporteras kortare sträckor och blir därför färskare när de når konsumenten. De behöver inte heller utsättas för de konserveringsmedel som kan vara nödvändiga för att ett livsmedel ska klara långa transporter. Men det har inget med det ekologiska jordbruket att göra. Det går att producera ekologiskt nästgårds, men det går också bra att producera ekologiskt i Australien.

Media sväljer ekologimyten med hull och hår

Media – med miljöpartister på Södermalm i spetsen – tycks med hull och hår svälja propagandan från dem som tjänar bra med pengar på den ekologiska trenden. Tidigare professorn i teoretisk ekologi vid Lunds Universitet, Torbjörn Fagerström, förundrade sig i en artikel i *Svenska Dagbladet* i mars i år över hur pressen går i det ekologiska jordbrukets ledband.

Och det ekologiska jordbruket utgör ett hot mot dem som har det mindre bra ställt. Ökade odlingsarealer för ekologiska grödor tränger ut konventionella grödor vilket driver upp priserna på dem också. Idag saknar ungefär 800 miljoner människor tillräcklig tillgång till mat. Det är visserligen en kraftig nedgång un-

cg.holm
@contra.nu

der de senaste decennierna, men en ytterligare uppgång i marknaden för ekologiska livsmedel utgör ett hot mot möjligheterna att minska problemen för de undernärda. 110 Nobelpristagare i fysik, kemi och medicin samlade sig till ett brev till Greenpeace, FN och en rad regeringar för att protestera mot utvecklingen och särskilt då kritiken mot ”det gyllene riset” (namnet eftersom det är mer gulaktigt än vanligt ris). Det gyllene riset är genmanipulerat för att innehålla mer A-vitamin (vilket är en brist i många länder där ris odlas), och det ger bättre avkastning än vanligt ris. Riset är utvecklat av ett forskningsinstitut på Filippinerna och det finns inga kommersiella intressen bakom. Men det finns en rad bakåtsträvare som vill stoppa riset bara för att det är ”genmanipulerat”. Frågan behandlades mer utförligt i *Contra* nummer 4 2016. Det gyllene risets fiende nummer ett är Greenpeace.

Torbjörn Fagerström sammanfattar ett samtal med Nobelpristagaren sir Richard Roberts om reaktionen på de 101 Nobelpristagarnas skrivelse: ”En världsomspännande miljörelse anklagas för brott mot mänskligheten. Då kunde man väl förvänta sig någon liten reaktion [i me-

dia]. Men nej. Brevet uppmärksammades knappt alls”.

Klarar vi livsmedelsförsörjningen?

Samtidigt med att en ökad areal används för ekologisk odling har gränserna öppnats för jordbruksprodukter. De gamla jordbruksregleringarna är ett minne blott, liksom de gamla livsmedelspriserna. Men utvecklingen har inneburit att den svenska självförsörjningsgraden på livsmedel har minskat drastiskt. Fram till början på 1970-talet var Sverige i stort sett självförsörjande på livsmedel. Visst, det odlades inte ris, bananer och apelsiner här, men vi exporterade tillräckligt med livsmedel för att det skulle motsvara den importen. Dessutom fanns det beredskapslager av insatsvaror som gjorde att det svenska jordbruket skulle klara sig vid en avspärrning. Både drivmedel och konstgödsel fanns i förråd; förråd som idag är helt avvecklade.

Det skulle märkas mycket snabbt om importen av livsmedel upphörde eller försvårades. Vi skulle som land ha svårt att hålla svälten för dörren.

Fortfarande i början av 1990-talet var självförsörjningsgraden mellan 85 och 90 procent. Idag är självförsörjningsgraden 50 procent – hälften av vår mat importeras.

Det finns de som menar att vi egentligen inte har någon självförsörjning alls. Therese Frisell är sakkunnig på Livsmedelsverket och säger i *ATL (Affärstidning för Lantmän)* att självförsörjningsgraden snarare är noll än femtio procent. Beredskapslagren för livsmedel är avskaffade (det sista stängdes 2002) och jordbruksnäringen är helt beroende av försörjning med insatsvaror och maskiner från utlandet. Det tillverkas inte ens några jordbrukstraktorer i Sverige längre. Det finns inte ens lager för kemikalier till dricks-vattenproduktion.

Myndigheten för Samhällsnytt och Beredskap (MSB) gick i början av året ut med rekommendationen att varje medborgare skulle ha vatten, livsmedel med mera för en veckas behov redo i hemmet. Detta för att klara en civil kris som ett sammanbrott i distributionskedjan för livsmedel. Men vad händer efter den veckan?

Drömmen om islamisk ordning

- Sverige, Bosnien och Europa

Den muslimska minoriteten i Sverige växer kraftigt och kan inom några år vara den största i Västeuropa per capita. Frågan om islams politiska uttryck blir därmed allt viktigare. Ett muslimskt parti i riksdagen är på sikt ingen orimlig tanke. Dock finns i Europa, närmare bestämt på Balkan, ett land som haft en påtaglig muslimsk närvaro sedan 1400-talet: Bosnien-Hercegovina.

I december 2017 kom en rapport från Pew Research Center som förutspådde en kraftig ökning av den muslimska folkgruppen i Europa, vilken i dag uppskattas utgöra 5 procent av den europeiska befolkningen. För Sveriges påstås siffran vara 8,1 procent, vilket innebär att det finns uppemot en miljon muslimer i vårt land¹.

Denna andel väntas, som en följd av den liberala svenska immigrationspolitiken, öka under de kommande åren och kan inom en icke alltför avlägsen framtid vara den största i Västeuropa per capita. Muslimska särkrav såsom byggande av moskéer, böneutrop, särskild kost, segregation mellan kvinnor och män, särskild undervisning, ändringar i läroböcker etcetera kommer därför med all sannolikhet att öka.

Islam ingen privatsak

Timbro har mot denna bakgrund publicerat en rapport om islam och islamism som fått titeln *Drömmen om en islamisk ordning. Muslimska brödraskapet i Bosnien och Hercegovina*. Författare är docent Kjell Magnusson, som under en följd av år studerat förhållandena på Balkan med särskild bärning på islam och islamism².

”Drömmen om ett samhälle grundat på Koranens bud är ytterst det som definie-

¹<http://www.pewresearch.org/fact-tank/2017/12/04/europes-muslim-population-will-continue-to-grow-but-how-much-depends-on-migration/>

²<http://www.mynewsdesk.com/se/timbro/pressreleases/ny-rapport-islamism-i-praktiken-2405062>

rar islamism”, framhåller Magnusson, ”men sådana strömningar kan i en given kontext förändras och ta sig extrema uttryck.” Enligt den syrisk-tyske islamforskaren Bassam Tibi är det specifika för islamismen inte våldet utan idén om en islamisk samhällsordning³.

Tibis uppfattning medger en tolkning som jämställer islamism med politiska ideologier såsom nationalsocialism och kommunism. Den stora skillnaden är givetvis att de båda sistnämnda ideologierna emanerar ur 1800- och 1900-talen, medan islamismen härleder sina ideologiska rötter tillbaka till 600-talet då islam växte fram under Muhammeds ledning.

Islam är minst av allt någon ”privatsak”, som religionen i västerlandet ibland anges vara. Islam är en heltäckande ideologi där religion, kultur, rättsväsende och politik är en enhet. Islams 1400 år gamla ideal omfattande bland annat patriarka-

tommy.hansson
@contra.nu

lism, kvinnoförtryck och en mentalitet av underkastelse kontrasterar givetvis våldsamt mot det av demokrati och individualism präglade västerländska samhället.

Exemplet Mehmet Kaplan

De försök som gjorts att integrera muslimer i det svenska samhället har ofta byggt på en välvillig så kallad orientalism, vilken betraktar islam och muslimer som godartat exotiska inslag i det västerländska samhället med potential att verka ”berikande” på vår kultur. Orientalismen bortser emellertid från den islamiska ideologins egen agenda som går ut på att ta kontroll över samhället för att i tidernas fullbordan proklamera en islamsk ordning⁴.

Det finns flera exempel på den naiva och obefogat välvilliga syn på islam och dess megafoner som förekommit i svensk

³https://en.wikipedia.org/wiki/Bassam_Tibi

⁴<https://www.svd.se/vad-betyder-egentligen-orientalism>

politik. Det tydligaste av dessa exempel gäller Mehmet Kaplan, en kurdisk invandrar från Turkiet som kom till Sverige i späd ålder. Han har haft ledande poster i en rad muslimska organisationer innan han blev riksdagsman för Miljöpartiet 2006 och 2014 utsågs till bostads- och stadsutvecklingsminister.

Det visade sig snart att Kaplan skötte sin ministertjänst på ett ganska nonchalant sätt. Däremot var han, liksom tidigare, mycket aktiv i att på olika sätt föra fram muslimska synpunkter. 2010 hade han funnits med på ett skepp i en fartygskonvoj som under namnet ”Ship to Gaza” syftade till att frakta förnödenheter till det av terroristorganisationen Hamas kontrollerade Gaza och därmed trotsa Israels embargo. Kaplans sympatier för ”Palestina” har vidare lett till att han jämfört Israels behandling av palestinaaraberna med Nazitysklands behandling av judarna.

I juni valåret 2014 väckte Mehmet Kaplan vidträckt uppståndelse, då han under politikerveckan i Almedalen jämställde svenska medborgare som beger sig till Mellanöstern för att strida för terrorgrupperingen Islamiska staten (IS) med svenskar som deltog på Finlands sida i Vinterkriget mot Sovjetunionen 1939–40.

Det som slutligen tvingade Kaplan att avgå från sin ministerpost var dock en middag i april 2016, vid vilken han hade umgåtts som du och bror med företrädare för den turkiska fascistorganisationen Grå vargarna samt antisemitiska islamister från Turkiet⁵.

Muslimska brödraskapet

Exemplet Mehmet Kaplan visar på det inflytande som den islamistiska organisationen Muslimska brödraskapet tillägnat sig i Sverige. Aje Carlbom, docent i socialantropologi och forskare vid Malmö högskola, skriver i ett debattinlägg i tidningen Dagens Samhälle den 15 oktober 2014 då Kaplan just tillträtt som minister i den rödgröna regeringen:

”Man bör dock vara medveten om att Kaplan har sin ideologiska bakgrund i

⁵https://sv.wikipedia.org/wiki/Mehmet_Kaplan

den islamistiska rörelse som de senaste tjugo åren har arbetat på att skaffa sig inflytande i olika politiska sammanhang⁶.” Muslimska brödrskapet är en sunni-muslimsk rörelse som grundades 1928 i Egypten av imamen Hassan al-Banna (1908–49). Dess övergripande målsättning är att upprätta en islamisk samhällsordning för alla världens muslimer byggd på Koranen och haditherna [berättelser om Muhammed som inte återfinns i Koranen] under parollen ”Allah vårt mål”⁷.

De tidigare egyptiska presidenterna Anwar Sadat och Hosni Mubarak betraktade brödrskapet som sina dödsfiender, men när Mubarak avsattes 2012 och ersattes av islamisten Muhammad Mursi fick organisationen vind i seglen, vilket inte var så konstigt: Mursi var nämligen ledare för ett politiskt parti som hade grundats av brödrskapet efter den egyptiska revolutionen 2011.

Efter ett år som president 2012–13 tvingades Mursi bort från makten och efterträddes av juristen Adli Mansour, vilken i sin tur 2014 efterträddes av fältmarskalken Abd al-Fattah al-Sisi. Mursi dömdes till 20 års fängelse för att ha förorsakat talrika dödsoffer i samband med regimfientliga demonstrationer genom att beordra utkommenderad militär och polis att skjuta skarpt mot demonstranterna. Parallellt härmed förbjöds Muslimska brödrskapet, som i dag ses som en terrororganisation av Ryssland, Egypten, Syrien, Saudiarabien och Förenade arabemiraten.

Islam och det moderna samhället

Muslimska brödrskapet har sina tentakler ute över stora delar av världen. Bosnien-Hercegovina, där islam varit en levande realitet sedan området anslöts till Osmanska riket på 1400-talet, är ett ovanligt tydligt exempel på detta.

”Fallet Bosnien illustrerar på olika sätt islams belägenhet och muslimernas dilemma i ett modernt samhälle”, skriver Kjell Magnusson i Timbro-rapporten. Bosnien-Hercegovina kan på flera sätt anses vara ett modernt samhälle och är idag, tillsammans med grannlandet Kosovo, ett potentiellt kandidatland för EU-anslutning även om det i nuläget inte an-

⁶<https://www.dagenssamhalle.se/debatt/kap-lans-islamism-allvarligt-problem-foer-regeringen-11340>

⁷<https://tommyhansson.wordpress.com/2011/02/17/muslimska-brodrskapet-uppmanar-till-jihad/>

ses kvalificera sig för medlemskap⁸.

Dilemmat består i att Bosnien-Hercegovina var det första europeiska landet som influerades av Muslimska brödrskapets idéer om en islamisk ordning. Detta innebär att landet påverkats av en kultur som hämtar sina rötter från en ideologi som utvecklades under 600-talet och som ännu inte, till skillnad från den kristna religionen och kulturen, genomgått någon form av reformation. I mer renläriga muslimska stater, såsom Saudiarabien och Iran, förekommer fortfarande stening av äktenskapsbrytande kvinnor, hängning av homosexuella samt spöslitning och stympling för andra typer av brottslingar.

Exemplet Bosnien påvisar enligt Magnusson de problem islam och dess anhängare ställs inför i ett modernt samhälle. Hur förhåller sig exempelvis den muslimska identiteten till etnicitet? Är en islamisk livsstil förenlig med en sekulär kultur? Till detta kommer att Bosnien under kriget på Balkan 1992–95 i den muslimska världen blev en symbol för kampen mot islams fiender, och tusentals jihadistiska fylkades kring de bosniakiska fanorna.

Izetbegovic förvärrade konflikten

En centralfigur i den moderna bosniska historien var Alija Izetbegovic (1925–2003), som blev det självständiga Bosnien-Hercegovinas förste president efter krigsslutet 1995⁹.

2015 utkom i den bosniska huvudstaden Sarajevo en avslöjande bok om Izetbegovic, författad av Mustafa Cengic, som var informationsminister i Jugoslaviens sista federala regering. Boken, vars titel lyder *Alija Izetbegovic: Apokalypsens ryttare eller fredsängel?*, blev en kontroversiell bästsäljare. Cengic driver tesen, att den senares styre gjorde Bosnien-Hercegovina till en islamistisk enpartistat med utbredd korruption och ekonomisk stagnation.

Författaren förnekar inte att Serbien och Kroatien genom sitt aggressiva beteende bar huvudansvaret för kriget 1992–95 men vidhåller, att Izetbegovic genom sitt handlande bidrog till att konflikten förvärrades.

I och med att Alija Izetbegovic med

⁸https://europa.eu/european-union/about-eu/countries_sv

⁹<http://www.nytimes.com/2003/10/20/world/alija-izetbegovic-muslim-who-led-bosnia-dies-at-78.html>

en ideologi hämtad från Muslimska brödrskapet strävade efter att ge Bosnien-Hercegovina en bosniakisk identitet med islam som motor kunde han aldrig verka som en enande nationell kraft och som sådan leda landets muslimer (kallade bosniaker), katoliker (kroater) och ortodoxa kristna (serber).

Izetbegovic gjorde sig vidare under kriget beroende av Saudiarabien, Iran, Turkiet och muslimska frivilliga vilka begick övergrepp i centrala Bosnien och efter krigsslutet bidrog till ökad konflikt och instabilitet. Mustafa Cengic kritiserar i sin bok också Izetbegovic för att ha underlättat för bosnienserbiska styrkor under ledning av general Ratko Mladic att begå den fruktansvärda massakern i Srebrenica 1995 genom att dra bort militära styrkor från området.

Över 8000 män och pojkar mördades och Mladic – med det föga smickrande tillnamnet ”Bosniens slaktare” – dömdes den 22 november 2017 till livstids fängelse av krigsförbrytartribunalen i Haag för bland annat brott mot mänskligheten och folkmord¹⁰.

Politik och religion – en enhet

Alija Izetbegovics programskrift *Den islamiska deklarationen* skrevs redan 1970 men publicerades i Sarajevo först 1990. Här fastslogs att politik och religion skall utgöra en enhet med islam som centrum. En huvudpunkt var att en islamisk samhällsordning kan etableras endast i sådana länder där muslimerna är i majoritet.

Det långsiktiga målet är att upprätta en universell muslimsk gemenskap, en statsbildning omfattande alla världens muslimer. Innehållet i Den islamiska deklarationen liknar i mångt och mycket de tankar och idéer som presenterats av Muslimska brödrskapets grundare Hassan al-Banna och i någon mån även den mer radikale islamistiske ideologen Sayyid Qutb. Utmärkande för brödrskapets idéer är vidare kritik mot det islamiska prästerskapet och en betoning av lekmännens ansvar att utveckla islam.

Brödrskapets idéer nådde Bosnien-Hercegovina på 1930-talet och resulterade i bildandet av organisationen Unga muslimer 1939. Dessa hade en antikommunistisk men också pronazistisk hållning och välkomnade 1943 den beryktade

¹⁰<https://www.aftonbladet.se/nyheter/a/0EjzOJ/ratko-mladic-doms-till-livstids-fangelse>

stormuftin i Jerusalem, SS-medlemmen och Hitler-beundraren Haj Mohammed Effendi al-Husseini, till Sarajevo. Denne uppmanade de unga muslimerna att ansluta sig till den muslimska SS-division som etablerats¹¹.

Efter kommunisternas maktövertagande i det enade Jugoslavien efter Andra världskriget fortsatte Unga muslimer sin verksamhet i Sarajevo och andra bosniska städer, liksom i Belgrad och Zagreb. De blev dock snart avslöjade, och många unga muslimer dömdes av den ateistiska staten till långa fängelsestraff 1946–49. Fyra ledare avrättades och omkring 5000 utsattes för repressalier. Den unge Alija Izetbegovic dömdes till tre års fängelse och avlade efter frigivningen en juristexamen på rekordtid.

Massakern i Srebrenica

Ungmuslimerna får nu alltmer karaktären av en konspirativ organisation av leninistisk typ. Medlemmarna förstärks att iaktta en strikt disciplin omfattande bland annat böner fem gånger om dagen, regelbunden fasta och avhållsamhet vad gäller alkohol och nöjesliv. De skall vidare undvika att ta kvinnor i hand och gå på ”blandade” fester.

Sedan Jugoslavien under ledning av den kroatiska kommunisten Josip Broz Tito brutit med Stalin och Sovjetunionen i början av 1950-talet utvecklas i landet en typ av kommunism/socialism som är öppnare än den som råder i det övriga Östeuropa, vilket gör att samhällslivet blir något friare och att delrepublikerna decentraliseras. Vad beträffar muslimerna förväntas dessa assimileras i det jugoslaviska samhället. Under 1970-talet, framhåller Kjell Magnusson i sin rapport, vitaliseras emellertid den muslimska rörelsen i Bosnien-Hercegovina med vissa moskéer som nav.

Denna utveckling leder fram till omfattande förföljelser mot muslimer och en ökad rättegång som hölls 1983. Samtidigt ökar friheten i delrepublikerna Slovenien och Serbien. När Izetbegovic släpptes efter fem år i fängsligt förvar 1988 var Jugoslavien på väg mot sin upplösning. 1990 bildas SDA, Demokratiska aktionspartiet, ett politiskt parti för muslimer i Jugoslavien och andra som stödjer dess program och målsättning.

Sommaren 1992 inleds det första Bal-

¹¹https://sv.wikipedia.org/wiki/Haj_Amin_al-Husseini

Moské i Livno i Bosnien-Hercegovina

kan-kriget med att serbiskbosniska trupper uppbackade av irreguljära serbiska styrkor går in i Bosnien-Hercegovina, vilket leder till att angriparna tar kontrollen över ett sammanhängande territorium vilket sträcker sig i en vid båge från östra till västra delarna av Bosnien. Kroaterna i Kroatien och Bosnien blandar sig i leken. Hösten 1995, efter Srebrenica-massakern, besegrar de bosniakiska och kroatiska styrkorna med USAs och NATOs uppbackning de serbiska styrkorna. Kriget får ett slut med det så kallade Daytonavtalet, som undertecknades av de stridande parterna i Paris den 19 december 1995. Krigshandlingar förekommer dock i olika delar på Balkan såsom Kosovo och Makedonien ända till 2001¹².

Polariseringen i det bosniska samhället har fortsatt efter krigsslutet. Antalet våldsbejakande islamister anses vara förhållandevis blygsamt, men terrordåd har förekommit då och då. 2010 respektive 2015 skedde mord på poliser i städerna Bugojno och Zvornik och 2011 attackerades USAs ambassad i Sarajevo. Personer som greps i samband med ambassadattacken visade sig ha kopplingar till islamister i Sverige och Danmark¹³.

Drömmen om islamisk ordning lever!

En viktig gestalt inom det bosniakiska islamsamfundet – och det europeiska islam i stort – är Mustafa Cerić, född i Bosnien-Hercegovina 1952 men under flera

¹²https://sv.wikipedia.org/wiki/Jugoslaviska_krigen

¹³<https://www.sydsvenskan.se/2011-10-29/iskall-attack-mot-usas-ambassad>

år verksam i Chicago. Efter hemkomsten till dåvarande Jugoslavien 1985 blev han imam i Zagreb och senare stormufti för Bosnien-Hercegovina. Han är för närvarande president i Bosniak World Congress samt ingår i rådet för Tony Blair Faith Foundation.

Cerić skrev 2006 ett manifest med rubriceringen *A Declaration of European Muslims* som tog sig an konflikten mellan de muslimska trosbekännarna och Europa. Enligt Mustafa Cerić bör muslimerna i Europa, icke minst för att undvika så kallad islamofobi, leva på ett rättskaffens sätt. Följande syftemål anges i Cerićs deklARATION:

1. Etablera islam i Europa.
2. Utveckla den muslimska gemenskapen så att den kan bli ekonomiskt oberoende.
3. Utveckla det islamiska skolväsendet i de europeiska länderna.
4. Engagera sig politiskt för att få in muslimska partier i de europeiska parlamenten.
5. Få till stånd en liberalisering av den europeiska invandringspolitiken.
6. Öppna för tillämpning av shariilagstiftning inom områden som familjerätt.

Det krävs inget högre mått av vare sig fantasi eller intelligens för att inse, att detta är precis vad som, i fullständig överensstämmelse med Muslimska brödraskapets idéer, i dag sker i Europa. Vad det sammanfattningsvis handlar om är att de europeiska muslimerna skall bevara sin kultur och få ett allt större inflytande i samhället.

Med andra ord: drömmen om en islamisk ordning är i högsta grad levande! ☞

Obetydliga ideologiska motsättningar när Riksdagen införde mångkulturen i Sverige

Immigration kan mötas med två principiellt olika lösningar: Integration eller mångkultur. Island är kanske det mest uttalade exemplet på ett land som valt det första alternativet. Den isländska kulturen – med bara 300 000 företrädare – ska skyddas. Men också Japan driver en liknande politik. 1975 var valet fritt för Sverige. Riksdagen valde mångkultur. Utan någon egentlig debatt – allra minst hos allmänheten.

Endast ett obetydligt politiskt käbbl föregick riksdagens viktiga beslut 1975 om att Sverige skulle förändras till ett mångkulturellt samhälle. Riksdagens ledamöter hade ett långt ordskifte, innan en i stort sett enig riksdag tog beslutet. Men, bortsett från munhuggningen fanns det ingen seriös kritik eller vision om vad vägvalet kunde innebära för svenska folket i framtiden. Uppgårelsen om det mångkulturella Sverige var den största politiska överenskommelsen i modern tid. Svenskarna fick inte delta i debatten eller beslutet, men tvingades anpassa sig och betala för mångkulturen. Beslutet fattades på en proposition underskriven av dåvarande socialdemokratiska statsministern Olof Palme och hans inrikesminister, statsrådet Anna-Greta Leijon¹.

Socioekonomiskt stöd till

utlänningar utan motprestation

Utlänningar, som kom till Sverige, behövde inte längre anpassa sig utan fick bidrag till bevarande/utveckling av sitt grundspråk och sin kultur. Tolkarna blev myndighetspersoner. Dessutom skulle migranter ha samma förmåner som svenska folket, när det gällde ekonomi, utbildning och rättigheter att rösta i val samt kandidera till kommunalval. I invandranas rättigheter ingick också fri tillgång till arbetsmarknaden, bidrag vid arbetslöshet och sjuk- samt ålderspension. Den sociala pensionsförmånen följde med utlänningen vid eventuellt återvändande till sitt hemland.

Riksdagsmännen, oavsett politisk tillhörighet, konkurrerade med varandra om att ge det största ekonomiska bidraget till invandrare. De betonade enhetligt, att utlänningar inte skulle hänvisas till de smutsiga och sämsta jobben. När det gällde invandras sociala förmåner skulle det

¹Proposition 1975:26 underskriven statsminister Olof Palme och statsrådet Anna-Greta Leijon

bistås med råd och upplysningar av olika slag. Sveriges riksdag ansåg det viktigt att inte kalla de olika bidragsformerna för bidrag, utan istället använda ordet stöd.

Svenskarnas skattepengar gav migranterna socioekonomisk status, men betalade även utländsk press i Sverige (utgiven på annat språk än svenska). Det blossade upp politiskt gnabb om att ansökningar om presstöd till tidningar utgivna på utländska språk (estniska och

*britt.louise.
hoberg
@contra.nu*

finska) avlogs. Av käbblen framgick att det fanns grupper inom riksdagspartierna som hade särintressen och som förde fram i diskussionen, att estnisk press inte fick presstöd, varför man ansåg att esterna i Sverige särbehandlades, i jämförelse med andra invandrare.

Ideologiska skiljelinjer

När det gällde skola och äldreomsorg, kom ideologiska skiljelinjer med i debatten. I skoldiskussionen ville bland andra moderaterna ge bidrag till enskilda skolor. Gemensam strävan från samtliga riksdagspartier var att invandrade barn, ungdomar och äldre fick stöd att bevara/utveckla sin språkliga och kulturella identitet.

Ideologin gick också isär när det gällde äldreomsorgen. Vänstersidan ville att den kommunala äldreomsorgen tog hand om utländska äldre för att placera dem tillsammans med andra från samma land eller språkområde. Moderaterna ville ge resurser till stöd för utlänningar/minoritetsgrupper att driva egna ålderdomshem.

En gemensam målsättning var att inte ställa krav på integration, vare sig språkligt eller kulturellt. Parallellt bestämdes om stora satsningar av bidrag för information om mångkulturen till svenska folket. Kraven ställdes på den svenska befolkningen att acceptera det nya samhället.

Uttalanden under riksdagsdebatten

Av riksdagens protokoll 14 maj 1975 framgår riksdagsmännens uttalanden och tongångar omkring ”Riktlinjer för invandrar- och minoritetspolitiken med mera”:

Att bryta kontakten med kulturen kan vålla obotlig skada. Invandrarna skulle inte ses som minoritetsgrupp utan som intressegrupp (Ingrid Diesen (m)). En god invandrapolitik handlar inte bara om att man skall söka tillgodose berättigade krav på likvärdiga ekonomiska och sociala villkor. Den handlar också om det kulturella arvet, och där utgör språket en väsentlig del (Alf Löwenborg (vpk)). Här gäller det verkligen att arbeta för att genomsyra hela vårt samhälle med en positiv inställning till andra nationaliteter och andra folkgrupper. Det räcker således inte med att bara ta avstånd från nedvärderande attityder gentemot invandrare och minoritetsgrupper, utan vi måste också aktivt motarbeta sådana yttringar. Invandrarna bör inte bli ett slagträ i den politiska debatten (Bengt Fagerlund (s))².

1975 års beslut innebar stora förändringar inom svensk utlänningspolitik

Beslutet som fattades om den generösa utlänningspolitiken skilde sig mycket från tidigare bestämmelser som till exempel grundade sig på den äldsta utlänningslagen författad 1927. Av Svensk² Riksdagens protokoll 14 maj 1975, Riktlinjer för invandrar- och minoritetspolitiken, m.m.

Justitieminister Anna-Greta Leijon låg, tillsammans med statsminister Olof Palme, bakom den proposition som smög in mångkulturen som huvudlinje i svensk invandringspolitik. Foto Frankie Fouganthin/Wikipedia.

Författningssamling³ framgår, att utlänning, som kom till riket och inte hade legitimationshandling eller lämnade oriktiga uppgifter skulle avvisas, likaså fanns inte rätten till överklagande av nekat uppehålls- eller arbetstillstånd. Arbetstillstånd skulle avse en viss tid och ett speciellt arbete. Utländsk zigenare, även som utlänning, som uppenbarligen hade för avsikt att söka sitt uppehälle genom bettlande eller att under vandring från ort till annan vinna sin utkomst genom utförande av musik, förevisande djur eller annan dylik, skulle avvisas.

Samma lag gällde om utlänning kom till riket för att söka sitt uppehälle, där det skäligen borde antas att han saknade möjlighet att "ärligen" vinna sin försörjning. Noterbart var också att om utlänning, varit dömd för bedrägeribrott, gjort sig skyldig till yrkesmässigt hasardspel eller övande av otukt med mera och det skäligen kunde antas att utlänningen skulle komma att här i riket fortsätta sådan brottslig eller osedlig verksamhet, då fick utvisning ske i enlighet med lagen.

1947 bestod Utlänningskommissionen av passbyrå, kontrollbyrå och social byrå, men den sociala byrån avvecklades just det året⁴. Kontrollbyrån handlade utlänningskontroll och svarade för övervak-

ning av utlänningar från ordnings- och säkerhetssynpunkt. Upphålls- och arbetstillståndsärenden för ett visst svårbedömt klientel, förpassnings- och verkställighetsbeslut samt utlännings taganden i förvar handlades inom kontrollbyrån på en särskild avdelning, där även interneringsläger förekom.

1953–1969 gällde indelning av utlänningar som kom till Sverige. Den så kallade Första byrån handlade ärenden beträffande nordiska medborgare, balter, medborgare i Tyskland, Österrike samt under vissa perioder i Polen, Sovjetunionen, stater i Afrika och Asien samt artister, oavsett nationalitet.

Andra byrån handlade ärenden angående medborgare i övriga Östeuropa samt övriga utlänningar.

Från och med 1954 behövde inte nordiska medborgare uppehållstillstånd i Sverige.

Mångkulturen medförde sociala spänningar

Sverige står idag inför problem, efter riksdagsbeslutet 1975. Går det att förverkliga invandrarnas rätt att bevara och utveckla deras kultur och identitet i det nya samhället samtidigt som man säkerställer värdlandets lagar? Frågeställningar finns om multikulturalismen krockade med den äldre svenska modellen "folkhemmet" och socialismens universella införande av frihet, jämlikhet och broderskap?

Det går inte att blunda inför uppkom-

sten av sociala spänningar, konflikt och kriminella fenomen, tillväxten hos nationella grupperingar samt erosionen av nationell identitet.

Sverige har trots viss invandring varit ett homogent land. Den stora förvandlingen av Sverige från utvandringsland till invandringsland började efter andra världskriget, det var då en akut brist på arbetare.

Trots den utmattade internationella industrin, gick Sverige för högtryck. Sveriges neutralitet hade skonat nationen, och utländska industriarbetare lockades till Sverige med löften om hög levnadsstandard samt ett system med sociala garantier.

Sedan mitten av 1970-talet har migrationen förändrat karaktär. Tidigare har det rört sig mestadels om invandrande arbetskraft. Nu blev det allt flera personer som hade flyktingstatus och kom från världens yttersta hörn, bland annat Chile, Ostasien och Afrika. År 2011 var de flesta asylsökande från Afghanistan och 2015 kom det en stor ström flyktingar från Syrien.

Redan 1975 beslutade Sveriges riksdag om välfärd för utlänningar i Sverige likaså beslutades det om att samhället skulle betala för införande av mångkultur. Inga krav kom att ställas längre på anpassning, utan det bestämdes istället att bidrag skulle utgå till bevarande av främmande kulturer och språk. Svenska folket anpassades och betalade för införandet av mångkulturen, utan att vara delaktiga i debatt eller beslut.

Integration utan anpassning

Utländska bedömare kallar Sveriges införande av multikulturalism för att vara "Stockholmsmodellen för invandringspolitik"⁵. Beslutet som fattades av Sveriges Riksdag 1975 förutsätter multikulturalismen, alltså kulturell mångfald – en integration utan anpassning. Det nämns också som "Kulturmosaik."

Multikulturen har antagits av Sverige och flera västerländska länder, men hitintills har det inte gjorts någon utvärdering av mångkulturens införande, trots att den fört med sig många kontroverser.

⁵<http://www.sov-europe.ru/2014/2/kluch.pdf> Avhandling av Margarita Klyuchnikova, doktorand vid Moskva Universitet: Sverige, inflytande av mångkulturell politik på den gemensamma välfärdsstaten.

Det är väl värt att läsa statsrådet Anna-Greta Leijons inlägg i debatten i riksdagen om invandringen, det generösa samhällets mottagande och framförallt Sveriges välfärdsutveckling, enligt Leijons åsikter, beroende av invandrarna. Leijons inlägg är grunden för den generösa och även ifrågasatta invandrapolitiken som förs idag.

Ur Riksdagens protokoll

Fru Statsråd Anna-Greta Leijon inrikesdepartementet:

Herr talman! Idag är det en viktig dag för svensk invandrapolitik. Man kan hävda att det är första gången som vi lägger fast en långsiktig målsättning för samhällets insatser när det gäller att förbättra invandrarnas sociala och kulturella situation.

Det är glädjande att det redan från början, i invandrarutredningens arbete nu också i riksdagen råder enighet om målen. Det borgar för framgång för strävan att steg för steg göra Sverige till något av ett föregångsland på invandrapolitikens område. På andra håll har invandrarfrågorna ofta verkat splittrande mellan partierna och det har naturligtvis drabbat invandrarna. Vi kan vara glada över att vi inte har den situationen här.

Det tidigare arbetet på att förbättra invandrarnas situation har i första hand varit inriktat på att skapa jämlikhet i lagstiftningen och på annat sätt mellan invandrare och den övriga befolkningen och på att undanröja sociala skillnader.

Nu lägger vi tyngdpunkten på kultur- och utbildningsfrågorna, på att invandrar- och minoritetsgrupperna skall få större möjligheter att utveckla sin egen verksamhet. Vi utökar stödet till invandrarnas och minoriteternas organisationer. Det är dessutom helt i linje med god svensk folkrörelsetradition. Vi förbereder reformer för att förbättra invandrabarns utbildningssituation och bl.a. skapa bättre förutsättningar för att de skall få undervisning i hemspråket. Vi utvidgar stödet till inköp av litteratur på minoritetsspråken och vi uppmärksammar behovet av insatser även på andra kulturområden för de språkliga minoriteterna.

I propositionen föreslås också ökade resurser för informationsinsatser och en omorganisation av statens invandrarverk, för att det bättre skall kunna svara mot de nya krav som ställs. Vidare föreslås ett system för auktorisation av tolkar och

översättare och att ett invandraråd med bland annat företrädare för invandrare och minoriteter skall inrättas.

De mål, sammanfattade i orden jämlikhet, valfrihet och samverkan, som vi nu ställer upp för invandrapolitiken får inte bli bara vackra paroller som vi använder i högtidliga sammanhang. De måste bli verklighet i den miljö där invandrarfamiljer lever, de måste praktiseras av myndigheter och organisationer, men också av grannar, arbetskamrater och skolkamrater.

I arbetslivet skall målen stå för lika lön och för samma rätt till arbetsmarknadspolitiska stödåtgärder som de svenska arbetskamraterna har. De skall stå för rätten att slippa hänvisas till enbart hårda, smutsiga och lågavlönade arbeten. På samma sätt som vi vill bryta upp den delade arbetsmarknaden mellan män och kvinnor, på samma sätt skall vi sträva efter att förhindra att vi får en delad arbetsmarknad mellan invandrare och infödda svenskar.

På sina håll försöker man motverka konjunktursvängningar genom ett system som med en vacker omskrivning brukar kallas gästarbete. Våra mål förhindrar en sådan politik. Den som en gång får rätten att invandra skall veta att han finns på arbetsmarknaden på samma villkor som de infödda svenskarna och att han inte kan fräntas rätten att stanna här och rätten att kräva ett arbete.

För ett par år sedan genomfördes reformen om svenskundervisning för invandrare på betald arbetstid. Goda språkkunskaper är en förutsättning för lika villkor såväl i arbetslivet som i samhället i övrigt. Även om det under senaste åren har skett en positiv utveckling när det gäller förverkligande av den reformen kvarstår en hel del problem. Utbildningen sker ännu inte i en takt som borgar för att målet kommer att klaras. Långt ifrån alla får sin undervisning på arbetstid.

Jag har på senare tid fått en hel del krav från LO på ytterligare åtgärder som enligt LOs mening behövs för att lagens mål skall förverkligas. Jag kommer därför inom de närmaste dagarna att tillkalla en arbetsgrupp med bl.a. företrädare för arbetsmarknadens parter. Den får till uppgift att snabbt – redan till hösten – lägga fram en kartläggning av de aktuella problemen på området. Den kartläggningen får sedan visa om några ytterligare åtgär-

der behövs från regeringens sida. Men jag kan redan nu säga att någon ändring av finansieringen kommer jag inte att aktualisera. Det stämmer också helt överens med LOs linje.

När det gäller den enskildes kontakt med samhället innebär de mål vi nu ställer upp ökade krav. Invandraren skall få möjlighet att bli förstådd och förstå. Tolkservicen måste byggas ut, service av tolkar som invandrarna litar på. På myndigheterna måste vi i ökad utsträckning få tvåspråkig personal. Invandraren skall kunna få skriftlig information på sitt eget språk, genom den service som invandrarbyråerna ger i kommunen, genom invandrar tidningar och genom invandrarverkets andra centrala myndigheters insatser.

Våra mål innebär att barnen skall ha samma möjligheter till stödundervisning i skolan var de än bor. Deras möjlighet att finna trygghet i och hålla kontakt med det språk som talas hemma måste förstärkas. Men, valfrihetsmålet för barnen får inte leda till isolering. Det förverkligas istället bäst inom ramen för grundskolan, som skall vara en skola för alla barn i Sverige, oberoende av deras ursprung. Detta ställer och kommer att ställa än större krav på skolan. Men skolan har också något att vinna. Invandrabarnen ger bland annat skolan en unik chans att internationalisera sin undervisning. Invandrabarnens närvaro ger skolan möjlighet till konkretion av begrepp som kontakt över gränserna och internationell solidaritet.

Våra mål kräver ökade möjligheter för olika invandrar- och minoritetsgrupper att bilda egna organisationer och utveckla sitt eget föreningsliv, att upprätthålla sina traditioner att få tillgång till böcker på det egna språket på kommunernas bibliotek att få se och höra sändningar i radio och TV på det egna språket och från hemlandet.

Herr talman! Det återstår mycket att göra innan de högt ställda målen är omsatta i invandrarnas verklighet. Men en hel del är ändå genomfört. Det är viktigt att det fortsatta arbetet sker i samverkan med invandrarnas egna organisationer, så att politiken skapar grund för solidaritet, för respekt och tolerans mellan oss infödda svenskar och dem som kommit hit, kanske höjt sin egen standard, men framförallt bidragit till allas vår välfärdsutveckling.

SVERIGE-NYTT

Contras notisavdelning har i detta nummer sammanställts av C.G. Holm. De källor som refereras är inte direkt citerade, utan texten är Contras sammanfattning av originalkällan om inte annat markeras med citationstecken.

Kamp mot vattenkraften

Med regeringens benägna stöd försöker nu ett antal myndigheter minska vattenkraften i vårt land. Sverige har hittills haft nästan utsläppsfri energiproduktion genom vattenkraft och kärnkraft. Men miljöextremister har lyckats genomdriva att alla gamla tillstånd för vattenkraft blir ogiltiga. En del tillstånd är 100 år gamla och avser väldigt små anläggningar. Ändå kan det kosta en halv miljon eller mer att få ett nytt tillstånd. Vilket gör att många vattenkraftsägare ger upp. Bidragande till detta är att de aktuella myndigheterna till utgångspunkt tar oreglerade vatten-system, även i de fall dammar har funnits (med tillstånd) i flera hundra år. Om dammarna rivs drabbas bebyggelse och odlingar nedströms. Men ungefär 2000 mindre vattenkraftsanläggningar, som troget producerar billig och ren energi, ligger nu i farozonen. De ersätts med kraftigt subventionerade vindkraftsstationer som har en livslängd på tjugo-tretio år och där byggandet av stationerna

försakar en betydande miljöbelastning, för att inte tala om bullerstörningar när vindkraftverken är i drift.

Inget att vara rädd för

I början av 2016 utsattes ett asylboende på en camping i Nynäshamn för ett våldsangrepp. Lokaltidningen talade med en av de boende som förklarade att man inte var rädda på boendet, ”90 procent av oss är vuxna med militär utbildning”.

Falun tvingas betala socialbidrag för visumansökan

Ett så kallat ensamkommande flyktningbarn i Falun, som kom till Sverige 2016, ansökte om bistånd (socialbidrag) för att betala ansökningsavgifter för att få visum för sin familj i Etiopien. Svenska ambassaden i Addis Abeba krävde 5.250 kronor i avgifter för att behandla visumansökningarna från familjen. De hade inte råd och inte pojken heller. Kommunen avslog ansökan om socialbidrag. Kommunen hävdade att ansvaret för sådana kostnader låg på föräldrarna. Pojken överklagade avslaget till Förvaltningsrätten som höll med kommunen. Inget socialbidrag. Men i Kammarrätten ansåg domstolen att det ingick i ”skälig levnadsnivå” att få återförenas med sin familj i Sverige. Falu kommun tvingas betala ansökningsavgif-

terna. Migrationsverket kommer att stå för resan till Sverige (om visumansökan beviljas). Varefter gissningsvis kommer många skattekronor för att försörja familjen i Sverige framöver. (*Dagens Juridik*)

Mer trakasserier mot landets jägare

Samtidigt som illegala militära vapen väljer in i landet från forna Jugoslavien (det är uteslutande sådana vapen som används i kriminella sammanhang) så gör Polisen sitt bästa för att trakassera jägare och vapenhandlare. Den långsamma handläggningen har gjort att åtminstone en vapenhandlare tvingats lägga ner på grund av att företaget inte klarade av kravet på kapital under Polisens handläggning. Tidningen *Svensk Jakt* berättar nu att flera jägare vägrats licens för en repterstudsare av det spanska märket Bergara. Studsaren har ett så kallat ”pistolgrepp” (trots att det är ett långpipigt vapen) och enligt Polisen har greppet fel vinkel för att kunna godkännas. På vilka grunder är dock oklart. Importören har utgått från att vapnet var ett jaktvapen och står för den ekonomiska risken. Det är omöjligt för en handlare att få förhandsbesked om ett vapen kommer att godkännas och Polisen har hittills vägrat att resonera med det totala importören som finns i landet, om vilka vapen de får sälja.

”Framtidsskolan”

I Göteborg bygger man för närvarande om en kommunal skola, Kvibergsskolan, för att den ska arbeta efter ett nytt koncept, ”4K”. Kommunikation, kollaboration, kreativitet och kritiskt tänkande. Dock tycks man ha glömt bort det fina ordet ”kunskap”. Eleverna – från ettan – ska förses med en iPad. Klassrummen avskaffas, likaså katederundervisningen. Metoden prövades i Färila i Hälsingland för tjugo år sedan. Totalt fiasko, kunskaperna sjönk drastiskt och man fick gå tillbaka till gamla beprövade metoder. I Göteborg tänker man göra om misstagen.

Björn Gillberg

Var en gång känd som landets främsta miljöaktivist. Nu menar han att bilägarna bör stämma staten på skadestånd om dieslbilar (som för bara några år sedan belönades med miljöbilspremier) förbjuds. Det kan tilläggas att de för några år sedan så populära etanolbilarna inte längre får

säljas sedan EU förbjudit användning av livsmedelsprodukter som fordonsbränsle.

Bistånd – bortkastade pengar?

En genomgång av forskningen i biståndsfrågor som gjorts av Fredrik Segerfelt konstaterar att en uthållig ekonomisk tillväxt är en nödvändig förutsättning för uthållig fattigdomsbekämpning, att forskningen trots upprepade försök misslyckats med att fastställa att bistånd leder till tillväxt och att ett lands institutioner är den viktigaste faktorn på lång sikt. Bistånd tenderar att försämra institutionerna och biståndet kan därför bidra till att undergräva fattiga människors möjligheter att förbättra sina levnadsvillkor.

SIDA anlätade Nobelpristagaren i ekonomi Elinor Ostrom för att analysera biståndets effekter. Hon fastslog att det internationella biståndet syftar till att förbättra förhållandena för fattiga människor i fattiga länder. Men för att biståndet ska fungera måste det ta itu med uselt fungerande institutioner. Annars riskerar biståndet att bli meningslöst eller till och med motverkande sina syften. Tidigare har uppfattningen varit att tillväxten i ett lands fysiska kapital (produktionsmedel) och mänskliga kapital (utbildning) var avgörande för ekonomisk tillväxt. Efter många misslyckanden i biståndspolitik har man kommit fram till att funktionsdugligheten hos ett lands institutioner är viktigare än de två andra faktorerna.

Det gäller till exempel hur äganderätten fungerar (möjligheten att registrera land – livsavgörande för möjligheten att få lån till produktionsförbättringar i jordbruket). Men också hur byråkratin fungerar – korruption är ett gissel i flertalet u-länder och mycket talar för att korruptionen blir värre när landets byråkrati får möjligheten att hantera internationellt bistånd.

Svensk u-hjälp går inte alls till att förbättra institutionerna utan till andra ändamål, som riskerar att vara kontraproduktiva. *(Ekonomisk Debatt)*

Varför misslyckas invandrare i Sverige?

År 2007 var mellan 55 och 60 procent av somalierna i delstaten Minnesota sysselsatta. I Sverige var motsvarande siffra 29 procent. Iranier är, i motsats till somalier, en framgångsrik invandrargrupp i Sve-

rige. Många som kom hit på flykt undan prästvåldet var välutbildade och hade haft centrala befattningar i shahens administration. Även om just dessa personer knappast är yrkesaktiva längre har deras barn fått en bra utbildning i Sverige. Men ändå. I Sverige ligger iraniers inkomster på 61 procent av infödda svenskers inkomst. I USA ligger iraniers inkomst på 136 procent av infödda amerikaners inkomst.

80 procent av den i Sverige födda befolkningen (i arbetsför ålder) arbetar. Men bara 55 procent av utomeuropeiskt födda. Det tar naturligtvis tid att komma in i samhället, men även för personer som varit i Sverige i tio år är förvärvsfrekvensen bland utomeuropeiskt födda så låg som 65 procent.

En stor invandrargrupp med hyfsad utbildning var bosnier som kom till Sverige under tidigt 1990-tal. Skillnaden i sysselsättningsfrekvens är enorm. De som är bosatta i småföretagsbygderna i Småland (Gnosjö, Anderstorp, Värnamo) har en sysselsättning på 80 procent. I Malmö, Landskrona, Blekinge och Norrland kan sysselsättningsfrekvensen vara så låg som 10 procent! Sverige fungerar helt enkelt uselt när det gäller att integrera invandrare.

Jordbruk är miljöfarlig verksamhet!

I den svenska lagstiftningen betraktas jordbruk som ”miljöfarlig verksamhet”, vilket ställer till det när det krävs massor med tillstånd för att driva den näring som varit basen för Sveriges ekonomi i tusentals år. Bönderna gillar inte heller att de påstås bedriva en ”miljöfarlig verksamhet”. Avgående ordföranden för LRF i Skåne Marianne Andersson hävdar istället med eftertryck att hon och hennes kollegor ägnar sig åt en miljövänlig verksamhet. Miljöpartiet (med centrum på Södermalm i Stockholm) har dock sagt klart ifrån att de även framöver kommer att betrakta jordbruket som miljöfarligt.

Tveksam grundlagsändring nära att gå igenom i smyg

I USA ändrar man inte på Konstitutionen utan vidare. Det är riktigt svårt att ändra på Konstitutionen och den senaste ändringen genomfördes 1992 och handlade om kongressledamöternas löner.

Det ska vara svårt att ändra grundla-

gen. Det är ingen lättvindig fråga som ska kunna hanteras av en tillfällig majoritet. Också i Sverige är det svårare att ändra grundlagen än en annan lag, men svenska lagstiftare tycks ändå ta lätt på grundlagsändringar. Ibland utformas grundlagsändringar för att tillgodose ganska marginella och kortsiktiga önskemål.

Och sällan blir de föremål för den debatt som borde vara fallet när det gäller så viktiga frågor som grunderna för vårt statskick.

I många länder krävs det en folkomröstning för att ändra grundlagen. I Sverige kan visserligen en riksdagsminoritet driva igenom en folkomröstning i en grundlagsfråga, men för att lyckas måste man få ihop 117 röster i kammaren. Inget parti i Riksdagen har idag 117 ledamöter (störst är Socialdemokraterna med 113 ledamöter). Regeln har aldrig tillämpats.

Den normala proceduren är att Riksdagen antar ett grundlagsförslag med mellanliggande val. Det är alltså tänkt att medborgarna ska kunna ändra sitt parti-val om partiet driver på för en grundlagsändring som man inte gillar. Vidare krävs att ett grundlagsförslag ska vara anmält minst nio månader innan riskdagsvalet. Så skedde i år. En så kallad lagrådsremiss kom den 22 juni 2017, men lagrådet kritiserade förslaget ordentligt, liksom en rad andra intressenter. Det finns fortfarande när detta skrives inget färdigt förslag, fem månader innan valet.

Förslaget innebär att väljarna ska delas i två grupper: De som fullt ut har tillgång till offentliga handlingar (i sökbar skick), respektive den stora massan som visserligen skulle ha tillgång till offentliga handlingar, men nekats möjligheten att kunna söka i innehållet på ett rationellt sätt. Snabbt uppstod en proteströrelse med förre moderate statssekreteraren Krister Thelin som primus motor. Inledningsvis stödde alla åtta riksdagspartierna förslaget. Först ut att överge det var Sverigedemokraterna. Protesterna från allmänheten fortsatte. Kritiken inom Allianspartierna var mycket hård och den 27 mars i år meddelade Alliansen att förslaget behövde utredas mer. Förslaget är därmed i praktiken avfört från valet 2018, men partierna har på inget sätt utlovat att det inte kommer upp igen efter ytterligare utredning.

UTLANDS-NYTT

Världen blir bättre

Andelen människor (i hela världen) som har elektricitet hemma har sedan 1970 ökat från 49 till 79 procent. Det finns 96 mobilabonnemang per 100 invånare. 80 procent har TV och 40 procent av befolkningen använder internet. Och idag finns det över 10 bilar per 100 invånare.

(Timbro)

Privatskolor räddar krisländer

De offentliga skolorna i Afrika är en skandal. Många lärare är aldrig i skolan, men lyfter lön, eftersom de är släkt med den som fördelar lärarlönerna. Samtidigt har allt fler föräldrar kommit fram till att utbildning är framtiden för deras barn. Lösningen heter privatskolor, en verksamhet som växer explosionsartat i Afrika. Inte minst i de värsta krisländerna. Liberia har härjats av inbördeskrig i fjorton år och på toppen av det kom ebola-epidemin. Mindre än 60 procent av Liberias barn går i skolan. En av världens lägsta siffror. Och går de väl i skolan lär de sig inte mycket. Av flickor i femte klass kan mindre än en av fem läsa en mening ur en enkel text. År 2013 gjorde 25 000 elever inträdesprovet till University of Liberia. Inte en enda blev godkänd. Förra presidenten Ellen Sirleaf gjorde en före detta lärare, George Werner, till utbildningsminister. Hans budget var mager, 375 miljoner kronor för hela landet. Werner satsade djärvt. 93 skolor las ut på anbud till företag, både vinstdrivande och ideella. Bridge International, ett amerikanskt företag med Bill och Melinda Gates och Mark Zuckerberg i bakgrunden, fick ta hand om 25 skolor. Företaget är redan verksamt i Indien, Kenya, Uganda och Nigeria. Åtta av skolorna har haft möjlighet att ta extra avgifter av föräldrarna, men de övriga 85 har fått nöja sig med vad de fått från liberianska staten och vad de kunnat få fram från ideella organisationer. Utbildningsministern lyckades för övrigt nästan dubbla anslaget till skolorna genom att sparka 6000 ”spöklärare” som aldrig visade sig på jobbet.

Det hela har fungerat. Till hösten 2017 visade det sig att mätbara resultat ökat med 60 procent hos de skolor som lades

ut på anbud. I de privata skolorna fanns 68 procent av lärarna på plats, i de statliga bara 54 procent. Illa för bägge, men en markant skillnad till de privata skolornas fördel redan efter ett år. För andra året lades 202 skolor ut på entreprenad, eftersom resultaten varit så positiva.

(Reason Magazine)

Colombianerna talar ut om guerillan

Efter femtio års inbördeskrig träffades en fredsöverenskommelse mellan den colombianska regeringen och gerillarörelsen FARC. Enligt överenskommelsen skulle FARC förvandlas till ett politiskt parti och få delta i landets fria val. De senaste valen, nu med deltagande av FARC, har hållits och FARC lyckades få 0,34 procent av rösterna. Egentligen skulle detta inte ha gett några platser alls i kongressen, men enligt fredsavtalet är FARC garanterat fem platser vardera i senaten och representanthuset under de första två valen (2018 och 2023).

(The Economist)

Korallreven får hjälp

Klimatalarmister har skrikit högt om döende korallrev. Korallreven är mycket temperaturkänsliga och vid högre (eller lägre) temperaturer finns det risk att koralldjuren inte kan fortplanta sig. Traditionell förädlingsteknik ser nu ut att kunna lösa en del av korallrensens problem. Man hjälper helt enkelt fortplantningsprocessen på vägen genom att underlätta för just de koraller som tål högre temperatur. Det har också visat sig att det blir problem för koraller som tillfälligt utsätts för höga temperaturer, men det har det goda med sig att de kan återhämta sig när temperaturen sjunker och klarar av nästa värmebölja mycket bättre.

Vapen i USA

Antalet privatägda vapen i USA har fördubblats under de senaste två decennierna. Antalet mord där skjutvapen kommit till användning har under samma tid halverats.

(Reason Magazine)

Muslimer sämre än kristna på att anpassa sig

The Detroit Arab American Study har visat att språkinformationen går sämre för muslimer än för kristna. Första generationens invandrare visar liten skillnad mellan muslimer och kristna. Men när det gäller andra generationen har muslimer prioriterat arabiskan, medan de kristna blivit mycket bättre på engelska. Följderna visar sig naturligtvis på arbetsmarknaden, där kristna med arabisk bakgrund klarar sig mycket bättre än muslimer med samma bakgrund. För en muslim gäller att den ”äkta” Koranen är på arabiska, medan Bibeln för en kristen är likvärdig på alla språk (även om originalet är skrivet på hebreiska, arameiska och grekiska).

(Why Muslim Integration Fails in Christian Heritage Societies).

Johan Bäckman inför rätta

En av de främsta Putin-kramarna i Finland, Johan Bäckman, har nu åtalats för förtal av journalisten Jessikka Aro. Åtalet avser förföljelse och grov ärekränkning. Under den aktuella perioden arbetade Johan Bäckman direkt åt RISS, som lyder under den ryska presidentadministrationen. Aro har framgångsrikt avslöjat ryska ”trollfabriker”. (YLE, Helsingfors)

Amerikanska budgetkriser

Gång på gång läser vi om kriser för den amerikanska budgeten och hot om att statsförvaltningen ska stängas ner för att det inte finns pengar. Då är det vanligen Kongressen som misslyckats med att komma överens om statsbudgeten. Ibland kan det till och med gå så långt att statsförvaltningen verkligen stängs ned för några timmar eller i värsta fall några dagar, medan Kongressen (främst Senaten) ordnar till budgeten.

Den amerikanska allmänheten är hjärtligt trött på de återkommande budgetkriserna. Demokraterna skyller gärna på president Trump, men under förra mandatperioden skyllde republikanerna på president Obama.

Det är inte presidentens utan Kongressens fel att budgetkrisen kommer tillbaka gång på gång. I första hand handlar det om beslutsreglerna. Ofta krävs det 60 procents majoritet för ett budgetbeslut. Och med de majoritetsförhållanden som råder (51–49 till Republikanernas fördel

förutsätter det dels att några från oppositionen ställer upp, samt att det inte finns några republikaner som obstruerar. Och det finns ofta republikaner som obstruerar, eftersom det alltid finns lokala frågor att ställa till det kring. Om senator X vägrar att gå med på budgeten innan delstaten fått igenom federala anslag till åtgärden Y, så blir senatorn hjälte hemma och har bättre chanser att bli omvald. Ofta lyckas sådan utpressning. Sedan tidigare finns hårresande beslut, exempelvis ”the bridge to nowhere”, en bro till Gravina Island i Alaska med femtio invånare till en kostnad av 320 miljoner dollar i federala pengar. På Gravina Island ligger också flygplatsen till småstaden Ketchikan, Alaska-senatorn Lisa Murkowskis hemstad. Beslutet om bron var fattat, men innan bron byggdes överfördes pengarna till New Orleans efter orkanen Katrina.

Beslutsordningen i Senaten gör det svårt att komma överens i partiskiljande frågor och klimatet för partiövergripande överenskommelser i Washington är uselt. Samma problem har gällt godkännandet av viktiga utnämningar, men den senaste utnämningen av domare till Högsta Domstolen (Neil Gorsuch) genomdrevs sedan beslutsordningen tillfälligt ändrades och det blev omöjligt för oppositionen att obstruera handläggningen av ärendet i Senaten. Men den förändringen kan alltså för närvarande inte användas när Senaten ska fatta beslut i budgetfrågan.

Föredrag om yttrandefrihet stoppades

Adam Perkins är psykolog och har arbetat vid King's College i London under åtta år. När Perkins skulle hålla ett föredrag om yttrandefrihet under rubriken *The Scientific Importance of Free Speech* utsattes institutionen för hot och föredraget ställdes in på grund av risken för våldsamheter. Det var den lokala föreningen Libertarian Society som skulle ordna föredraget. Ett par veckor innan Perkins planerade föredrag stormade maskerade ligister ett annat möte som hölls av Libertarian Society. De röjde runt i föreläsningssalen och tvingade mötet att inställas eftersom ingen kunde höra vad som sades. Ligisterna, som rimligen borde betecknas som fullblodsfasccister, hävdade att de agerade antifascistiskt när de stoppade föredraget eftersom Perkins påstods vara både antifeminist och rasist – något som rimligen (med tanke på vem som arrangerade mötet) var tagit helt ur luften. Och även om Perkins vore både antifeminist och rasist så borde han naturligtvis ha yttrandefrihet i ett demokratiskt samhälle. (*Daily Mail*)

Tysk domstol tvingar VW återanställa

En islamist fick sparken från Volkswagen i Wolfsburg. Han hade spridit islamistisk extremistpropaganda i Wolfsburg och till sina arbetskamrater sagt att de alla skulle

dö. Han greps 2014 på flygplatsen i Hannover på väg till Syrien med 10.000 euro i fickan. När Volkswagen fick klart för sig att de andra anställda var rädda för honom fick han sparken. Men han överklagade beslutet i domstol. Volkswagen erbjöd honom då 65.000 euro för att han skulle sluta, men han vägrade att anta anbudet. Nu har en tysk domstol ålagt Volkswagen att återanställa mannen. (*Bild-Zeitung*)

Ungerska valet

Ungerska valet avhölls den 8 april och som väntat vann borgerliga Fidesz en bekväm seger. Från Sverige har den ungerska demokratin ifrågasatts. På en punkt ligger dock det ungerska valet hästlängder före det svenska när det gäller medborgarinflytande och transparens. I Sverige stoppar väljarna ett visst partis valsedel i kuvertet. Det blir därför avgörande vilka partier som får ut sina valsedlar ordentligt och hur de hålls tillgängliga. I vallokaler kan alla se vilka som tar vilka valsedlar, vilket begränsar valhemligheten. Nya regler som något ska minska bristerna i det svenska systemet har antagits, men de ska signifikativt nog inte gälla i höstens val, utan först nästa gång det blir val.

I Ungern finns en valsedel där alla partier finns listade. Väljarens uppgift är att sätta ett kryss vid det önskade partiet. Alla väljare får tillgång till alla partier på den enda valsedeln. Ingen kan kontrollera vilka valsedlar som väljs, för det finns bara en enda.

Även Polen brukar kritiseras för bristande demokrati, och även där har man ett system med valsedlar som omfattar alla partier som kandiderar till riksdagen.

”Gud behövde bara 10 procent”

Ett amerikanskt skatteprotestslagord som anknyter till forna tiders tionde som betalades till Kyrkan. På den tiden när kyrkan skötte inte bara kyrkliga angelägenheter utan också socialvård, sjukvård och utbildning.

Det fanns inga lämpliga lokaler för att informera statsministern om att personer från Serbien och Rumänien – utan säkerhetskontroll – skulle hantera hemliga uppgifter åt Transportstyrelsen.

Identitetspolitik – marxismens nya metod att angripa det fria samhället

Det märkliga begreppet ”identitetspolitik” har blivit ett nytt redskap för att angripa det fria samhället. Rasism i modern tappning – med marxistisk grund.

I och med murens fall och östblockets sammanbrott fick socialdemokratiska partier i Väst ett klart behov av en ideologisk förnyelse. Trots tron på mänskliga rättigheter, blandekonomin och demokratiska beslutsformer fanns där ändå också en djup tro på delar av den icke-leninistiska marxismen. Dessa delar var grunden för att hävda fördelen av blandekonomi det vill säga att samhället i praktiken sköter åtminstone den ”sociala” delen av ekonomin: skolor, sjukvård, omsorg och så vidare och allmänt försöker styra ekonomin genom finanspolitik. Men realsocialismens sammanbrott undergrävde allmänt tron på marxistiska teser och särskilt dess syn på ekonomi och allmän samhällsutveckling. Det blev tydligt för de allra flesta att den marxistiska ekonomiska modellen inte dög i praktiken. Även många trosvisse europeiska socialdemokrater, som accepterat politiskt förtryck – men i andra länder (östblocket) än sitt eget – såsom priset för att ha ett avancerat socialistiskt samhällssystem i världen, var tvungna att inse det. Så partierna behövde nya inslag/synsätt för att ersätta de havererade teserna.

Många kommunister och socialdemokrater erkände dock inte nederlaget och den ideologiska kollapsen. Man var inte ärlig nog att erkänna sitt misstag det vill säga att man hela livet levt på en livslögn, och man ville inte reformera sina politiska åsikter utifrån verkligheten. Dessa personer har helt enkelt en ideologisk syn, som liknar en religiös tro. Men också de insåg verkligheten det vill säga att marxism som ekonomisk modell inte kunde vara en valvinnare under ett par generationer framåt. Så vad göra?

Utveckling av grundmodellen

Det följande är en utveckling av ett avsnitt i min nya bok *Vakna upp! Dags att dö! Libertarianism och den Civila ValfärdsStaten* (2017). Vänstern fick då hjälp av postmodernistiska ideologer,

som utvecklade marxismen i ett antal nya riktningar. Vid närmare eftertanke är kärnan i den marxistiska samhällsmodellen (avseende tiden före revolutionen), att en samhällsgrupp (kapitalister) ekonomiskt exploaterar en annan (arbetarna). Vad som händer efter arbetarnas revolution är ointressant: det gäller ju främst tillämpning av ett odugligt ekonomiskt system (som bevisligen havererar) och en helt oetisk och orealistisk fördelning av produktionsvärdet, där de duktiga är slavar åt övriga samhällsmedborgare.

Den inledande modellen kan dock generaliseras: de exploaterade arbetarna är egentligen offer och kapitalisterna är förtryckare. Men liknande förhållanden

dan.ahlmark
@contra.nu

kan ju i verkligheten förekomma – eller påstås förekomma – på ett antal områden i samhället, och vilka inte har något särskilt samband med ekonomin. Varför inte tillämpa denna offer-förtryckarmodell gällande sådana frågor, och där man kan framställa sig själv som representant för många människor och genom aktivitet också bli det? De önskvärda frågorna bör självfallet gälla områden många är berörda av, och där det redan finns något missnöje – eller man kan konstruera ett missförhållande och därmed ett missnöje. Man kan beträffande ett sådant område utforma en separat ideologisk ansats, där en grupp benämns offer och en annan förtryckare. Förtryckarna står då genom sitt beteende i skuld till offren, och måste på grund av det reformera sitt uppförande och på många sätt gälda sin (eventuellt historiska) skuld. Offren har då – precis

som förtryckarna – en identitet, vilket de måste inse – eller övertalas att de har. Detta är identitetspolitik (IDP). Jag kallar utövarna av IDP för ID-politiker eller kulturmarxister det vill säga tillämpare av marxism på andra områden än ekonomin och därtill knutna frågor.

Identiteten det vill säga tillhörigheten till en grupp är då avgörande. Hur en person är och vad denne gjort har ingen betydelse, utan gruppmedlemskapet avgör allt. I varje fråga bestämmer identiteten vad som är rätt (det som främjar medlemmarna) och vad som är fel (vad motståndarna hävdar och gör). Andra moraliska kriterier syns knappast existera, även om man naturligtvis talar om, att allt man hävdar och gör just är i enlighet med god etik. Precis som på kontinenten i tidig medeltid avgör identiteten (då adelskapet) vilken rätt du har mot lägre stående individer (bönder, trälar med mera). Om man var en riddare, kunde man göra vad man ville mot sina undersåtar. På samma sätt avgörs idag frågan om rättvisa helt av personernas identitet: offer eller förtryckare?

Lämpliga områden att agitera på

Vilka områden/frågor är då de lämpligaste att arbeta med för ID-politikerna? Bäst är självfallet verkliga missförhållanden, som människor kanske länge talat om. I en demokrati finns sannolikt dock inte särskilt många sådana områden kvar, för de har troligen sedan länge uppmärksamats och åtgärdats. Men man kan till exempel använda historiska missförhållanden och påstå, att dessa fortfarande gäller. Gamla orättvisor mot kvinnor kan framställas som om de fortfarande existerade: statistik om kvinnor kan feltolkas och tas fram som bevis, att stark diskriminering fortfarande råder osv.

Det finns många angreppspunkter gällande mansdominans, som egentligen är historiskt förklarliga, men nu är på väg att rättas till. Och många olika aspekter

av mänskligt liv kan med lite infam kreativitet framställas som diskriminering av kvinnor. Men att förändringar håller på att ske – men inte inträffar momentant – är en egenskap hos historisk utveckling, men som kan utnyttjas av kulturmarxister som tecken på, att förtryck och förtryckare fortfarande existerar. Man förstår inte eller vill inte förstå, hur samhällen historiskt sett utvecklas. Men man ser mycket väl potentialen i att t ex aggressivt ställa kvinnor mot män och försöka skapa ett verkligt motsatsförhållande. *Feministiskt Initiativ* är ett utmärkt exempel på hur tidigare marxister förvrider och utnyttjar könsfrågor som ett politiskt redskap att nå kollektivistiska mål till skada även för kvinnor.

Vita kritiserar numera på olika sätt till exempel beroende på vad deras förfäder gjort historiskt beträffande människor av andra raser. Att dessa saker rättats till av de vita, att ledande nationer av andra raser gjort mycket värre saker och under längre perioder, talar man inte om. Men ingen av dagens vita är ansvarig för sina förfäder eller för vad andra europeiska nationer gjort. Men vita kanske ofta mera kritiserar för sin civilisations unika framgångar (inte dess påstådda brott) och därmed sin överlägsenhet i olika avseenden över andra länder och civilisationer. Våra vetenskapliga och industriella framgångar utmålas ibland i olika avseenden som skadliga för och orättvisa gentemot andra nationer. Det är försök till en multinationell IDP baserad på ras, som syftar till att vinna ekonomiska fördelar och bidrag från de utvecklade nationerna. FN har numera blivit ett viktigt organ för att marknadsföra sådant tankemässigt skräp och också krav på kompensation.

Beträffande rasmässig IDP inriktad mot individer visar de sista årens invandringspolitiska debatt, att många helt bortser från sakfrågorna och bara betecknar varje ifrågasättande och motstånd mot till exempel massinvandring såsom främst beroende på rasism (men också fascism och andra vidriga åsikter respektive egenskaper). Att argumenten mot massinvandring gäller helt andra aspekter ignoreras. Sällan har svenska politiker, journalister och offentliga tjänstemän så klart i en fråga drivit den typ av McCarthyism, som man alltsedan femtiotalet kritiserat USA för. Många högljudda förespråkare för massinvandring var och är själva inte invandrare utan är bara ställföreträdare för dem

Socialister kan åstadkomma inkomstutjämning – men den ekonomiska nivån sjunker snabbt. Bilden från ”realsocialismens rike” (Tirana i Albanien). Inte ens decennier efter socialismens fall har ekonomin återhämtat sig.

i form av politiker, som försöker vinna väljare, eller är kulturmarxistiska journalister, som strävar efter att utifrån sin ideologi bidra till att förändra Sverige.

Svarta invandrades ogrundade kritik av vita har bortförklarats med, att personer tillhörande minoritetsgrupper inte kan vara rasister. Detta är dock bara ett exempel på kulturmarxistisk brist på logik och förnufts baserad argumentation. Varje orättvis beskylldning mot personer baserad huvudsakligen på deras rastillhörighet är ett utslag av rasism alldeles oberoende av kritikerns identitet. Rasfrågor är ofta känsliga och därför utmärkta frågor att bedriva IDP om. Men alldeles bortsett från ras erbjuder invandringsfrågan stora möjligheter i sig att skapa identitetsbaserade konflikter mellan grupper beroende på en rad andra aspekter.

Media, politiker och muslimer försöker bortförklara kritik mot en religion – islam – med att kritikerna är okunniga svenskar, nationalister, rasistiska invandrarhatare och så vidare. Att sakfrågorna bara gäller religionens dokumenterade fientliga attityder till icke-muslimer, dess brott mot mänskliga rättigheter och uttalade hegemonism glöms bort. I denna fråga kommer troligen argumentationen mot kritikerna och de till islam skeptiska svenska medborgarna att i framtiden alltmera drivas av muslimerna själva. Särskilt tydligt blir detta, när muslimska

eller islamistiska partier bildas, och rent identitetspolitiska appeller börjar användas mycket öppet. Religioner är särskilt lämpliga – och explosiva – områden för IDP, eftersom känslor så lätt mobiliseras gällande det området, och logik och förnuft är så svaga där. Risken med IDP i mångkulturella samhällen är, att slitningarna i landet kan bli så allvarliga, att systematiskt våld börjar tillgripas. Men det finns självfallet en rad andra och rent inhemska frågeställningar, som kan lämpa sig för IDP.

Hur fungerar identitetspolitik?

Motsättningen mellan de två grupperna offer och förtryckare sägs vanligen av ID-politikerna på ett område vara både djupa och bestående. Tidigare förändringar av situationen har inte betytt mycket, och inget har ändrats för offren på ett grundläggande sätt. Orättvisorna består, de påstås vara svårartade och skriar till våra samveten, och de måste nu snabbt åtgärdas av ”samhället”. Deras existens gör att offren lider och känner en växande frustration, deras attityd till förtryckarna sägs bli alltmer avog och så småningom hätsk och antipatisk, och därefter... hatisk? Just genom kulturmarxisternas agerande och åtgärder kan lätt influerade individer i verkligheten förvandlas på just detta sätt och då bli kanonmat i vänsterns dolda försök att fundamentalt omvandla

vårt samhälle enligt sina ideal. Så vissa förhållanden i samhället och åsiktsskillnader, vilka kan bero på väldigt många olika faktorer och individuella ståndpunkter och värderingar, sägs helt enkelt orsakas bara av förtryckargruppens gemensamma attityder, hänsynslöshet och utnyttjande av sina fördelar. Så istället för att se förklaringen i en rad omständigheter, där individer självklart har olika åsikter (och intressen), används bara *en* primitiv tolkningsmekanism, som då förfalskar frågeställningen.

ID-politikerna söker vanligen politisk makt, och man får den genom att skapa fientlighet mellan människor. Att rekrytera och påverka individer att se den aktuella samhällsfrågan på ett identitetspolitiskt vis och föra dessa själar längs utvecklingsvägen: irritation–negativism–upprördhet–antipati–fiendskap–aggression för att så småningom nå utvecklingsmålet: hat mot förtryckarna, är syftet för förberedande IDP. Även om bara en minoritet når det sista stadiet, innebär mellanstadier kanske ändå, att svenska medborgare röstar på kulturmarxisterna och därmed ger dem politisk makt.

Man främjar vanligen sin ståndpunkt inte genom att övertala andra med logiska och rationella argument, utan mera genom hårdför propaganda, förakt för fakta, förfalskning av verkligheten, hot, påtryckningar, förtal och till och med – om det är möjligt – förföljelse av oliktankande. Metoderna kan i sig medföra kontroverser, och att misstron och så småningom hätskheten mellan parterna når sällan sedda nivåer. Beroende på målgruppernas grad av ytlighet och mottaglighet för demagogi har förfalskningen av förhållandena i verkliga livet en varierande kraft att skada samhället.

Mycket beror på hur framgångsrika ID-politikerna är att ändra människors uppfattningar i huvudfrågan, och hur fientliga de två motparterna så småningom blir till varandra. Hur mycket förstörs i medborgarnas samhällssyn och uppfattning om gemensamma grundvärderingar? I värsta fall skapar IDP avståndstaganden och brytningar mellan människor, som det kan ta generationer att hela – och samhället skadas djupt. Det finns inga skäl att underskatta skadan ett samhälle lider av genom att förfalskning omvandlar en viss meningsmotsättning till en djup konflikt. Och självfallet kan enligt IDP den konflikten bara lösas genom att staten griper

in, lagar skrivs, tjänstemän får i uppgift att bevaka, kontrollera, hindra och låta åtala de, som bryter mot de nya reglerna och så vidare.

Konsekvenser för individen

IDP innebär, att människor, som börjar tro på den, delvis förlorar sin verkliga kontakt om de ser förhållandena på samma sätt som kulturmarxisterna. Detta är viktigt för ID-politikerna, eftersom det verkliga livet ju är kulturmarxismens och identitetspolitikens fiende. Dess förespråkare måste ständigt förneka verkligheten till förmån för en konstruerad ideologisk värld. Om människor tror på den senare, förlorar de också delvis sin kontakt med verkliga livet, och blir ibland rädda och förvirrade. Det är avsikten, för det hjälper ID-politikerna att bevara sitt inflytande över dem.

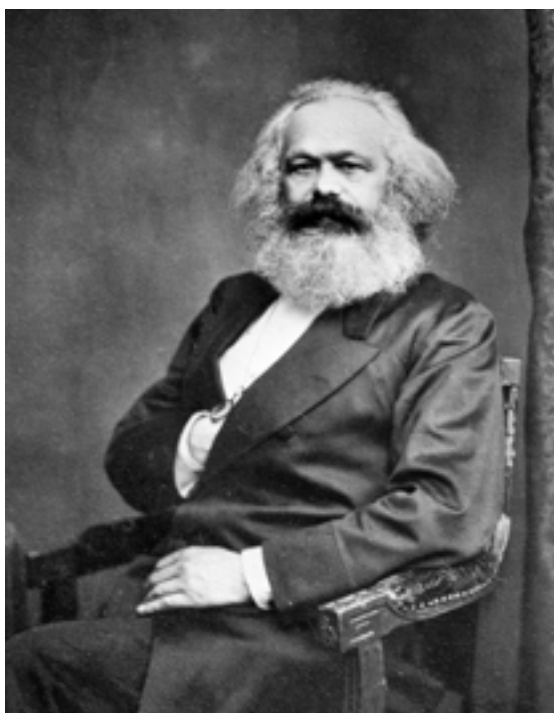
Om människor börjar tro på teserna, kanske de också ändrar sitt beteende, vilket kan skada deras liv. Man slutar kanske att anstränga sig hårt, eftersom samhällets struktur ändå gör alla ansträngningar hopplösa; det hjälper inte att bli bättre, utbilda sig, arbeta, slita, spara... man är ändå ett offer och hjälplös mot de starkare, som håller en nere. Så man minskar kanske de personliga ansträngningarna, och man ändrar också synen på sin personliga identitet: istället för en särskild individ blir man bara en i en grupp. Man ser sig främst som svart, inte som en vanlig människa med egna mål och egen per-

sonlighet; man ser sig bara som förtryckt kvinna, inte som en individ med speciella egenskaper och sina styrkepunkter och svagheter.

Personlig framgång sägs då främst vara en fråga om miljö (till exempel familjebakgrund) och tillfälligheter. Den person, som inte lyckas är därför egentligen bara ett offer, och ju mer han misslyckats, desto större offer är han. Och de framgångsrika ska inte vara stolta eller glada för sina prestationer; det var bara tillfälligheter och miljön som orsakat dem, och framgången är säkerligen orättvis mot andra.

Slutsats

Identitetspolitik kombinerad med tvillingbrodern *Politisk Korrekthet* är ett grundskott mot ett väl fungerande samhälle och representerar ett fundamentalt hot mot individuella rättigheter och frihet. Förespråkarnas dolda slutmål är, att en kombination av många olika IDP leder fram till liknande resultat, som en valseger för anhängare av ekonomisk marxism tidigare skulle lett till. Och om extremister får makt, kommer troligen den diskrediterade marxistiska ekonomiska modellen helt eller delvis tillbaka, eftersom centralplanering av ekonomin är den bästa sättet att kontrollera människor och ett samhälle. Att ekonomisk utveckling och välfärd kommer att lida, ses av kulturmarxisterna som ett litet pris att betala för ett sådant resultat. ☞

Karl Marx ekonomiska idéer är sedan länge döda. Men olika vänsterskter försöker få Marx totalitära tänkande att överleva i form av kulturmarxism och identitetspolitik. En modern form av rasism där bara de med godkänd "identitet" har rätten att uttala sig i vissa frågor. Grunden för ett sant totalitärt samhälle helt i Karl Marx anda. Foto från 1875 av John Mayall.

Jesper Söders kamp mot Daesh och svenska media

I Syrien och Irak slåss han mot Daesh (Islamiska Staten) och mot turkisk jihadism, och på hemmaplan fightas han med media och snart engagerar han sig också i svensk lokalpolitik.

Jesper Söder offentliggjorde den 26 mars att han sedan länge är medlem i Liberalerna och att han i år kandiderar för partiet i Trollhättan. Det kunde jag inte gissa mig till när jag läste hans bok *När världen tittade bort*, där han anstränger sig för att framstå som så politiskt neutral som möjligt, fast han krigar tillsammans med kommuniststödda styrkor (som också stöds av USA, och som tekniskt sett har sammanfogats av USAs militära rådgivare) i Syrien.

Jesper åkte till Syrien för att slåss mot Daesh, och för att göra vad han kunde i den kampen. Kort och gott. Hans personliga motiv är helt enkelt att han skall stå ut med att se sig själv i en spegel senare i livet, och att han då fullt ut skall kunna känna: ”Jag gjorde vad jag kunde.” Det är minsann ett ärligt och beundransvärt uppsåt. Särskilt av en hethyllesvensk kille som i förväg hade noll släktmässig eller annan relation till människor i Syrien.

Boken utkom 2016, så mycket har hänt i Syrien och Irak sedan dess. Boken har dock medförfattats av utrikesreportern Johan Fredriksson, och innehåller därför flera portioner av överblickar, som gör saker och ting kusligt begripligt.

Jesper kom tillbaka till Sverige sommaren 2017, men hans Facebooksida innehåller rykande färskas nyheter, om mångt och mycket som inte hamnar i fokus i svenska medier, fast det gäller saker som borde hamna på löpsedlar och medföra politiska beslut. Just nu skriver han om hur NATO-landet Turkiet angriper civila människor i Syrien, och om hur Erdogan i praktiken har hjälpt Daesh och fortsätter göra det. Hans inlägg är ofta försedda med bilder och videoklipp, och det finns gott om initierade omdömen och påpekanden i kommentarsfältet. Det är en levande profil, väl värd ett besök.

En av de aspekter jag fick en större förståelse för när jag läste boken är hur avgörande minor och bilbomber är i krigföringen för Daesh. Det handlar inte enbart om skyttegravsrig, gerillateknik i bebyggelser och terror mot civila. Vid

angrepp handlar det om koordinerade attacker med bilbomber (både mot civila och militära mål, och ofta mot enkla gränsposteringar) som en strategisk integrerad del i krigföringen. Vid reträtter handlar det om minering i terrängen och försätsminering/bombattrapper av objekt (som bilar och övergivna stridsfordon) och bebyggelser. Försvararna åsamkas därför mycket av död och lemlästande både vid mindre direkta konfrontationer och vid rekognosering. Detta medför någorlunda säkerhetsmedvetna rutiner som är mer eller mindre tidsödande, vilket i sin tur medför att Daesh ofta lugnt och metodiskt kan omgruppera. Detta är en av de faktorer som gör det svårt att snabbt och fullständigt slå ut alla terroristernas

Filip Björner

**filip.bjorner@
contra.nu**

fästena. (Flera faktorer finns självklart, och de mest avgörande är politiska.)

Men det var ändå rent av chockerande att läsa: ”Självordsangrepp är ofta startskottet för ett anfall. Eller en avledande manöver.” Visst har jag hört talas om detta tidigare, många gånger i Mellanösterns blodiga historia, men ändå inte på ett så metodiskt sätt och så högt upp på intensitetsskalan, så att man måste särskilja mellan detta och ”vardagsattentat”.

Under 2015 noterades i Rojava (kurd-dominerat område i Norra Syrien) ”... nittiofyra stycken självordsattacker genomförda med fordon, därtill kunde YPG lägga beslag på och/eller oskadliggöra sextioen bilar lastade med bomber eller IEDs¹. Bilar med sprängmedel som Daesh aldrig hann använda i sin jakt på fler människor att döda och skada. Den här statistiken gäller då förstås de angrepp som Daesh genomförde eller planerade att genomföra i Rojava. På andra

¹IED=Improvised Explosive Device, improviserade sprängmedel, hemmagjorda bomber

platser i Irak och Syrien pumpade de på med samma ondskefulla taktik. Ytterligare hundratals självordsattacker utgjorde tydliga exempel på deras hänsynslöshet och brutalitet.”

En del av förklaringen till att jag chockeras över sammanfattningen om Daesh' systematiska självordsattacker med bilbomber är nog att svenska medier så ofta missar att rapportera om väsentliga händelser. Jesper belyser denna aspekt i boken när han skriver om hur Daesh attackerade Kobane på nytt i juni 2015. Medierna hade varit på plats i månader från september 2014 fram till upplösningen i januari 2015, då de lugnt kunde filma från turkisk sida in över gränsstaden Kobane i Syrien, men de missade helt uppföljningsterrorn i samma stad i juni 2015.

”Ett drygt trettiotal Daeshkrigare har klätt ut sig till YPG-soldater och lyckats köra rätt in i staden där de sprängt en rad jättebomber och skjutit ned både civila och milismän med sina automatvapen.” / ”För mindre än ett halvt dygn sedan har man sprängt tre kraftiga bilbomber mitt inne i staden. Därefter utan någon som helst urskiljning massakrerat samtliga invånare inom synhåll. Enligt vittnesmål till flera oberoende människorättsorganisationer har terroristerna med raketgevär, automatvapen, pistoler, handgranater och till och med knivar gett sig i kast med att ta livet av så många oskyldiga som möjligt.” / ”Man räknar med att 262 människor har dödats.” / ”De cirka trettio Daesh-förövarna inledde sin dödsrit tidigt på morgonen den 25 juni 2015. De klev rätt in i människors hem och slaktade försvarslösa män, kvinnor och barn.” / ”Ett massmord med över tvåhundra femtio dödsoffer, som tyvärr inte fick mycket uppmärksamhet i västmedier. Hela dådet hamnade helt i skuggan av de andra så kallade Ramadan-attackerna. De flesta i västvärlden minns säkert terrorangreppet med automatvapen på utländska turister på en strand i Tunisien. Då dödades trettionio personer. Det gav rubriker. Det

var ju västerlänningar som mördades vid ett semesterhotell. Här var det över tvåhundra femtio döda. Men de var 'bara' syrier. Inget att bry sig om. De dör ju i en sådan mängd och hastighet att ingen längre orkar räkna. Det är en fruktansvärt cynisk inställning från medierna, om ni frågar mig.”

Nu när jag skriver detta så fokuserar svenska medier främst på Assads attack i östra Ghouta, och det är helt rätt. Men samtidigt pågår Turkiets terrorattacker i Syrien som påför SDF ett tvåfrontskrig som underlättar för Daesh att fortsätta kontrollera vissa territorier. Historien upprepar sig... delvis. Medias fokus hamnar allt för ofta i en tunnel avgränsad av skygglappar. Men, tack och lov finns även sociala medier idag. Och jag tror att Jespers och andra personers aktivism i Facebook och på Twitter har sporrat TT att fokusera något på händelserna i Afrin. Flera medier fick nu med sig uppgiften om att nödhjälp nått fram till Afrin. GP skrev: ”Röda Korset har för första gången sedan Turkiet inledde sin offensiv mot den kurdstyrda enklaven Afrin i nordvästra Syrien nått fram med nödhjälp. Över 30 000 människor har hittills flytt striderna i området, enligt FN.”

Vad gäller Turkiets roll i den EU-ansträngda flyktingkrisen från 2015 och framåt, så skriver Jesper just nu på Facebook rakt ut att denna våg är ”konstruerad”. Han kritiserar också svenska politiker: ”Det är dags att på allvar kalla upp den turkiska ambassadören till UD. En kraftig protest måste riktas mot den alltmer enväldiga Erdogan-regimen. Därtill måste EU samlas om att fördöma Turkiets anfall. Frågan bör också på svenskt initiativ tas upp i säkerhetsrådet. Varför denna flata hållning mot Ankara? Är svenska och europeiska politiker så rädda för att Turkiet återigen ska lyfta upp gränsgrindarna och släppa på en konstruerad flyktingvåg mot EU. Att passivt bara se på när ett av unionens kandidatländer sannolikt bryter mot internationell lag bör inte vara ett alternativ.”

Jesper Söder krigade mot Daesh i norra Syrien, här tillsammans med två YPJ-soldater (YPJ är den kvinnliga delen av YPG). I höst ställer han upp i kommunalvalet i Trollhättan för Liberalerna.

Jesper hävdar sig också veta ”...av egen erfarenhet att Turkiet utan skämmas hyrt in jihadistiska grupper som med sunniislamistiska extremistmedlemmar dräper kvinnor och barn i strid med internationella konventioner. De senaste allvarligaste uppgifterna gör nu också gällande att Turkiet och/eller dess lydmiliser använt sig av kemvapen i attackerna mot Afrin. Vittnen på plats har berättat att flera angrepp med misstänkt klorgas har genomförts mot civila. Vem sätter stopp för detta? Ingen tycks det.” I denna kritik adresserar han NATO.

Jag sympatiserar med Jespers irritation mot hur NATO fegtolererar Erdogans förtryck och krigföring. Men en svensk NATO-anslutning blir inte mindre angelägen för det. Inom NATO skulle hederliga svenska politiker (de, sådana som finns) kunna ställa hårdare krav på Turkiet, samt föra fram uteslutningshotet som en påtryckning bland andra. Så, jag skrev en kommentar till Jesper i hans Facebookprofil om detta: ”NATO bör inte tolerera Turkiets krigföring. NATO bör inom ramen för NATO-samarbetet placera stationära och mobila observatörer på

båda sidorna om gränslinjen mellan Turkiet och Syrien, samt utifrån det punktmarkera mot allt våld och våldsstöd som Turkiet riktar mot människor i Syrien. Och NATO bör vara beredda att trappa upp på en åtgärdsskala, där en uteslutning av Turkiet från alliansen finns med som en av punkterna.” (Jag har för övrigt alltid hävdad att Sverige bör ansluta sig till NATO främst av just moraliska skäl.)

Jesper har även engagerat sig med civilt välgörenhetsarbete i Syrien. Jesperhjälpens har försett fattiga familjer som står ut med att bo kvar i utsatta områden med förnödenheter, samt att barn har fått leksaker och sjukvårdsanläggningar har fått vårdmaterial. I det arbetet har den unga killen

visat att ingen sätter sig på honom. Han har avfärdat militära byråkrattbullies och genomfört åtgärder enligt eget huvud, där han har valt ut kompetenta medhjälpare med rätt inställning. Han har skinn på näsan, en rak rygg, sinne för effektiv organisering och ett människovänligt hjärta.

Ja, det kan bli spännande att se vad Jesper kan tänkas åstadkomma framöver som blivande L-politiker. I pressmeddelandet från L i Trollhättan, den 26 februari, framhölls att: ”Med Jespers erfarenhet att motverka radikala grupper kommer Liberalerna att ligga ett steg före och verkligen gå i bräschen i de frågorna.”

Jespers bok avslutas med ett löfte om en uppföljande bok. Han har säkert mycket mer att berätta om striderna i Syrien, och hans insikter om de politiska ingredienserna måste vara betydligt större nu än vad de var då han i maj 2015 i sitt tjugotredje levnadsår på eget bevåg för första gången reste ner till fronten och krigade mot Daesh.

När världen tittade bort. Svensken som kämpar mot Daesh i Syrien. Forum 2016.

Vilka opinionsinstitut ska vi tro på i höst?

Vi kommer under de kommande månaderna att matas med en rad opinionsundersökningar. De kommer att visa olika resultat och ingen kommer att pricka valresultatet. Men en del kommer att vara bättre och en del sämre. Vilka opinionsinstitut ska vi lita på?

Contra har kollat upp hur bra instituten var förra valet och skulle förra valets resultat upprepa sig skulle vi i första hand lita på Inizio och helst strunta i Ipsos. Inizio visade i den sista opinionsundersökningen inför valet 2014 den minsta avvikelser från det verkliga valresultatet och Ipsos den största. Men skillnaden är faktiskt inte så stor. Inizio visade ett medelfel på 0,6 procentenheter och Sentio 1,6 procentenheter.

Och alla instituten försöker lära sig av sina misstag från tidigare undersökningar för att bli bättre. Det är därför inte så troligt att instituten i år använder samma teknik som de gjorde 2014. Det har skett stora förändringar i väljarnas beteende och instituten försöker anpassa sig till det. Färre har idag en fast telefon och därför är det nödvändigt att gå över till att ringa också på mobilnummer. Därtill kommer att en del institut gör enkätundersökningar via nätet. SIFO gör bådadera, men viktar telefonintervjuerna högre än nätenkäterna. En del försöker justera sina undersökningar genom att fråga vem den tillfrågade röstade på förra gången. Om ett visst parti är överrepresenterat i undersökningen räknar man ner deras siffror och vice versa. Det har dock visat sig att väljarna blir allt sämre på att komma ihåg hur de röstade förra gången. Det ligger nära till hands att inbilla sig själv att man röstade likadant då som nu. Men så är inte alltid fallet. En del institut har därför helt slutat att justera för tidigare röstande.

Ett annat fenomen som gör det svårare för opinionsinstitutet är att väljarna bestämmer sig allt senare. Svängningarna de

sista veckorna och den allra sista veckan kan vara stora. Ibland får ett parti medvind eller motvind på en fråga som kan vara svår att förutse. Vid valet 1988 fick Miljöpartiet medvind på grund av en virusjukdom bland sälar, vilket av många felaktigt antogs bero på miljöproblem. Vid valet 2002 fick Folkpartiet (Liberallerna) stark medvind på grund av kravet på språktester för invandrare, medan Moderaterna tappade i sluttampen vid valet 2002 efter att Sveriges Television gjort ett reportage och provocerat fram rasistiska uttalanden från personer i Moderaternas valstugor.

**cg.holm@
contra.nu**

Vid valet 2014 var det så att både Sverigedemokraterna och Socialdemokraterna var på väg uppåt i valspurten. De flesta instituten underskattade partiernas resultat (Sverigedemokraterna själva hävdar ibland att de medvetet underskattas av opinionsinstitutet, men så är det inte, vissa institut har tidigare snarast överskattat Sverigedemokraterna, medan andra har underskattat dem). Vid valet 2014 syns inga så stora skillnader, det var mest fråga om att valvinden blåste till Sverigedemokraternas fördel de sista dagarna innan valet 2014.

Vi har jämfört de sju institut som gör månatliga mätningar och kan kontatera att inför valet 2014 var det bara ett enda institut som prickade på decimalen rätt för ett parti. Det var Inizio som hade helt rätt på Vänsterpartiets valresultat. I övrigt fanns det avvikelser på som mest 3,5 procentenheter (Ipsos underskattning av Sverigedemokraternas resultat). Ett institut, som lyckades sämre än de övriga, är inte med längre. Det handlar om Skop.

Slutligen några ord om SCB. De flesta instituten gör mätningar som omfattar ungefär 1000 personer. Det är mer än tillräckligt för att få statistiskt bra resultat. SCB brukar fråga 8000 personer, vilket inte gör resultatet bättre när det gäller totalsiffrorna. Däremot blir det möjligt att bryta ner resultatet i olika grupper. Hur går det bland kvinnor? Hur går det bland stockholmare? Hur går det bland lågavlönade? Hur går det bland bilägare? Etcetera. SCB genomför dock bara två intervjuomgångar per år, den sista inför valet brukar göras i maj. Den brukar regelmässigt visa upp stora avvikelser från slutresultatet, men den används ändå flitigt av valstrateger som försöker räkna ut vilka frågor man kan satsa på för att vinna nyckelgrupper som står och tvekar. Erkänt duktiga amerikanska experter hyr ut sig till de partier som betalar. Där är det inte fråga om några ideologiska övertygelse utan pengar som avgör.

Medelavvikelse för de olika instituten 2014, procentenheter

Inizio	0,6
Novus	0,8
SIFO	1,0
YouGov	1,1
Sentio	1,1
Demoskop	1,4
Ipsos	1,6

Medelavvikelse för partierna (minustecken betyder en underskattning av det verkliga resultatet, plustecken betyder en överskattning av det verkliga resultatet)

Sverigedemokraterna	-2,3
Moderaterna	-1,6
Socialdemokraterna	-1,1
Centern	+0,1
FI	+0,3
KD	+0,7
L	+0,8
V	+1,0
MP	+2,0

När far super är det rätt

Rubrikerna har varit stora och artiklarna många. Donald Trump har använt sig av sociala medier i sin valkampanj. För fyra och åtta år sedan hyllades Barack Obama för samma sak! Han var före sin tid och lyckades skåpa ut John McCain respektive Mitt Romney vid valen 2008 och 2012.

Amerikanska experter från Obamas kampanj lät sig villigt engageras i svenska och europeiska valkampanjer. Inte för att de hade någon kunskap om europeisk politik, men de hade kunskap om hur man analyserar och påverkar väljarkåren. När Barack Obama utnyttjade tekniken var det fint "Facebook får unga att välja Obama" skrev *Dagens Nyheter* entusiastiskt i november 2008, där det också avslöjades att en av *Facebooks* grundare, Chris Hughes, arbetade för Obama.

Under 2013 kunde *Computer Sweden* berätta att Obama-kampanjen genom en särskild app lyckats samla in data om Facebook-användare och sedan använde dessa data för att rikta budskapen.

Det var faktiskt exakt samma teknik som Donald Trump använde i sin valkampanj 2016! Och som ryssarna försökte sig på i liten skala 2016. Först för att gynna Bernie Sanders, senare möjligen för att gynna Trump. Men det som var så rätt 2008 och 2012 blev i vänsterorienterade media lika fel 2016. Hur lyder talesättet? När far super är det rätt...

Media låter gärna påskina att det skulle ligga valfusk eller oegentligheter bakom analysarbetet. Men så är det inte. Det handlar om anpassning till modern tekniks möjligheter. En utveckling som kännetecknat hela reklambranschen de senaste åren.

Du utsätts hela tiden för nätannonser och om du tänker efter så är det förvånansvärt många av annonserna som prickar rätt i ditt intresseområde. Om du är ung får du inte annonser för rollatorer utan för popkonserter. Om du är intresserad av friluftsliv får du annonser om

ryggsäckar och vandringskängor, är du intresserad av bilar får du tips om biltillbehör...

Det har skett en grundläggande förändring i företagets möjligheter att kommunicera med tänkbara kunder. Man behöver inte längre betala för att komma i kontakt med personer som definitivt inte är intresserade av företagets produkter. Och som konsument slipper du annonser som inte alls intresserar dig.

Varför skulle det vara annorlunda med politisk kommunikation? I en skickligt upplagd valkampanj kommunicerar partierna med bönder om jordbrukspolitik, med barnfamiljer om familjepolitik och med pensionärer om vårdfrågor. Som väl-

geza.molnar
@contra.nu

jare ska man snarast vara tacksam över utvecklingen, jag slipper information om en massa frågor som det visserligen fattas politiska beslut om, men där jag inte har det minsta intresse för utfallet. Vi ska snarare se det som en förmån att partierna intresserar sig så mycket för oss väljare att de riktar in sina budskap på de områden där vi själva har intresse.

Kommunikationskostnaderna blir också ovanligt låga. När *Contra* har utnyttjat *Facebook* för annonsering betalar vi per klick, mindre än tio öre per klick. En halvsida i en morgontidning kan kosta 50.000 kronor och 99 procent av läsarna märker inte ens annonsen. Kostnaden per kontakt kan bli ungefär hundra gånger så hög som den är i sociala medier. Visst kan det vara möjligt att få bättre träffsäkerhet än i en allmän dagstidning genom att annonsera för vapen i *Svensk Jakt*. Men du höjer träffsäkerheten ytterligare genom att satsa på budskap via sociala medier selekterade efter hur mottagarens profil ser ut på nätet.

Men pass på! Ibland kan vi få frågor varför vi på *Contra* låter porrsajter eller spelbolag annonsera på vår anslagstavla

(anlagstavlan drivs av ett amerikanska företag och finansieras helt med svenskspråkiga annonser anpassade efter debatttagarnas intressen). Vi har själva inte kontroll över vilka som annonserar på anslagstavlan. Visserligen kan det handla om reseannonser när ämnet Turkiet är uppe till diskussion på anslagstavlan. Men porr- och spelannonserna dyker upp för att användaren själv har använt sig av sådana sidor. Den som ställer den typen av frågor till *Contra* avslöjar sina egna surfvanor för oss!

De flesta har alltså stora fördelar av den pågående utvecklingen, annonsörerna som får lägre kontaktkostnader och kunderna/läsarna som får mer relevant information anpassad till de egna intressena. Men det finns en stor och etablerad grupp som förlorar på utvecklingen. De etablerade medierna som lever på att sälja dyra annonser med låg precision.

Därför driver ledande medier rena hatkampanjer mot Trumps valkampanj och kräver regleringar och förbud för sociala medier, regleringar som skulle göra kostnaderna för att nå kontakt via nätet högre, vilket naturligtvis ökar de gamla mediernas konkurrenskraft. Annonsvolymer har sjunkit drastiskt under senare år och det är ganska troligt att vi får se en ny tidningsdöd framöver. Många tidningar har redan börjat skära ned sin redaktionella stab och *Aftonbladet* har tappat ungefär 80 procent av den sålda upplagan på bara ett par decennier.

De sociala medierna vill naturligtvis fortsätta med sin lukrativa verksamhet, men de ser det också som ofördelaktigt att ha negativ publicitet i de traditionella medier som finns kvar. Därför gör de nu en rad eftergifter inför drevet. Det må vara i deras kommersiella intresse, och det är inte mycket att göra åt.

Men för oss väljare är det viktigt att se till att politikerna stoppas i sin iver att reglera och bestämma. Det är i politikernas intresse att få ökad makt genom regleringar och förbud. Om de sedan kan göra sig vänner med de som tjänar på regleringarna (traditionella media) blir det en extra bonus. Det är dock inte i vårt intresse med fler förbud. ☞

Priset för yttrandefriheten

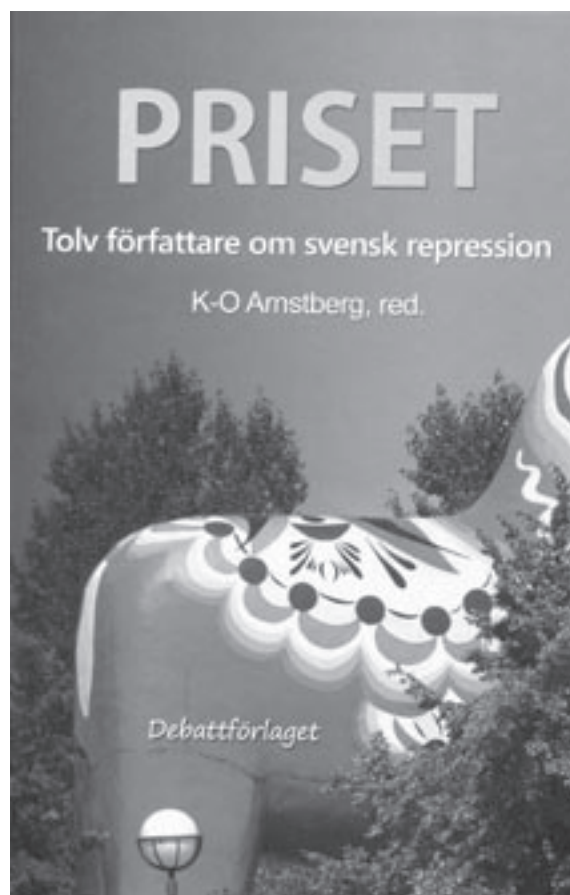
Vad är priset för att förespråka en uppfattning utanför åsiktskorridoren. Den flitige Karl-Olov Arnstberg (se intervjun med honom i förra numret av *Contra*) har bjudit in tolv skribenter att berätta hur det är att försöka uttrycka åsikter vid sidan av åsiktskorridoren. Det handlar genomgående om ”avvikande” åsikter om invandring och flyktingar, men det skulle säkerligen inte bli en särskilt annorlunda bild om han vidgat det hela till andra kontroversiella frågor.

Det är tolv författare (inklusive Arnstberg själv) och det är förvisso så att inläggen är av varierande kvalitet och intresse. Några är berättelser på några sidor, medan andra breder ut sig på mer än trettio sidor.

Två av de mer tänkbara inläggen är författade av personer med bakgrund i de stora etablerade medierna: Gunnar Sandelin och Ingrid Carlqvist.

Gunnar Sandelin har en gedigen röd bakgrund med socionomexamen och arbete på socialbyrå i botten. Så småningom gick han över till att arbeta med journalistik och arbetade många år med samhällsprogram på *Sveriges Television*. Ett företag där (tillsammans med *Sveriges Radio*) över 80 procent av medarbetarna sympatiserar med S, V eller MP (och inte en enda med vare sig Kristdemokraterna eller Sverigedemokraterna). Gunnar Sandelin hann också med TV4 och att vara pressansvarig på BRIS. Det var på BRIS som Sandelin upptäckte att en tredjedel av förövarna, enligt drabbade barnen, var kvinnor och han arbetade en del med att föra ut det budskapet till allmänheten. BRIS nådde dock inte fram till beslutsfattarna i Kanslihuset, utan där var det den råa feminismen som härskade och utredarna föreslog att det på alla myndigheter skulle finnas enheter som var inriktade på ”könsmakt”. ”Mycket var lika oförsonligt, snurrigt och chockerande som om stalinisterna i KFMLr på sjuttioalet skulle få regeringens uppdrag att utreda

en fördjupning av demokratibegreppet” skrev Sandelin i en artikel i *Aftonbladet*. Från 2006 blev Sandelin frilansskribent eftersom han tyckte att det var svårt att förena rollen som organisationsföreträdare med ett deltagande i debatten: ”Det

var i praktiken omöjligt att representera en organisation och samtidigt verka som fri debattör och kunna säga sin mening. Idag, när man riskerar att mista jobbet för att ha fel värdegrund, är det ytterst få anställda som vågar. Även vänner som är egna företagare vittnar om att kundkretsen, och därmed levebrödet, kan försvinna om de skulle gå ut och säga 'fel' saker. I Sverige härskar själv censuren.”

Mona Sahlins favorit, professorn Masoud Kamali, fick ansvar för den officiella politiken och han var snabb att stämpla allt som inte anslöt till hans extrema uppfattningar som ”främlingsfientlighet” eller ”strukturell rasism”. Sandelin blev

alltmer kritisk mot hur journalistkåren jamsade med i den av politikerna påbjudna uppfattningen i invandringsfrågan. Och han fick in en helsida på *DN Debatt*, landets viktigaste debattforum, under rubriken ”Journalisterna mörklägger sanningen om invandrarna”. Det blev en hel del kritik mot artikeln i andra media. När Sandelin två år senare sökte ett vikariat som pressansvarig på Statistiska Centralbyrån var han ensam kvar av de sökande, men stoppades av generaldirektören för att hans artiklar inte varit formulerade på rätt sätt.

Sandelin har fortsatt att vara aktiv i debatten, i den mån det har varit möjligt, men är starkt kritisk mot att ”en militant genusfeminism” dominerar statsapparaten, media och det akademiska livet, och lägger en munkavle på den fria debatten.

Ingrid Carlqvist har en bakgrund på tidningar som *Kvällsposten*, *Aftonbladet* och *Sydsvenska Dagbladet*. 2011 drog hon tillsammans med dansken Lars Hedegaard igång den oberoende tidningen *Dispatch International* (som redan kom ut på danska). Den klarade sig på svenska till 2016. Hon har blivit utsatt för diverse militanta attacker i samband med opinionsmöten i Malmö och menar att Polisen inte har gett det bistånd som behövs för att upprätthålla mötes- och yttrandefriheten. Svartuniformerade våldsmän från AFAs stormtrupper kunde kasta ägg och ruten frukt på deltagarna i ett möte som Tryckfrihetssällskapet (Hedegaards organisation) ordnade i Malmö. Utan att närvarande poliser reagerade: ”Med likgiltiga miner såg de [polisen] på när svartuniformerade våldsmän omringade mötesdeltagarna, överöste dem med ägg och ruten frukt och i vissa fall med slag”.

Många av de som skulle deltagit i mötet lyckades inte ens komma fram till möteslokalen, eftersom de måste löpa gatlopp mellan de militanta aktivisterna. ”Om polisen hade velat, kunde de enkelt ha trängt undan våldsmännen och våldskvinnorna och om nödvändigt gripit dem alla för störande av den allmänna ordningen, våld och hot”. C G Holm

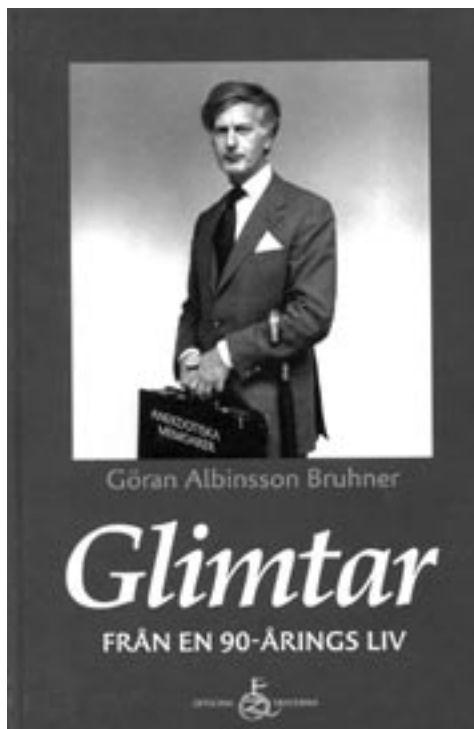
Priset. Tolv författare om svensk repression. Redigerad av Karl-Olov Arnstberg. Debattförlaget.

Anekdotiska memoarer

Göran Albinsson Bruhner har samlat några berättelser från sitt liv i memoarboken *Glimtar från en 90-årigs liv*. Boktiteln har underrubriken Anekdotiska memoarer, något som säger mycket om bokens karaktär och tillgänglighet.

Boken blir lättillgänglig genom att den till huvuddelen innehåller korta och ofta lättsamt formulerade berättelser. Detta kontrasteras då mot att den saknar den konsekvens och analys som hade varit motsatsen till det anekdotiska. Det lättillgängliga gör dock att man lätt slukar helheten, inte minst om man som under-teknad stött på en stor del av persongalleriet, organisationerna och medierna i olika sammanhang. Och till och med har brukat använda samma Adam Smith-slips som Albinsson Bruhner presenterar som slipsen som säger "Sänk skatterna!"

Göran Albinsson Bruhner kommer från en bruksmiljö i Bergslagen och berättelsen går från bruket via det militära in i riksmidia och näringslivets organisationer. Med ett och annat Vasalopp insmugget. Vi får träffa ett brett galleri av personligheter från politik och näringsliv. Från det politiska dyker det upp både "vänner" och "fiender" och allehanda politiskt icke korrekta reflektioner. Ibland nog så tänkvärda. Notera till exempel följande motivering till varför statschefen inte ska ha något att säga till om i Sverige (ur Författningsutredningens förslag SOU 1963:17): "Att ett land är mycket stort, att skilda folk förts samman inom en stat, att starka motsättningar råder inom befolkningen är några av de omständigheter, vilka kan åberopas som motiv för att statschefen skall tilläggas särskilda uppgifter som politisk ledare eller som skiljedomare mellan stridande intressen. Om Sverige gäller däremot, att vårt land är en liten enhetsstat med jämförelsevis mycket måttliga regionala skillnader, att landet har en befolkning som är sällsynt homogen ifråga om härstamning, språk, kultur och religion och att därför nämnvärda minoritetesproblem icke existerar samt att, som en följd av bl. a. allt detta, även det politiska livet liksom organisationsväsendet utmärkes av enhetlighet och en anmärkningsvärd grad av störningsfri funktionsduglighet. Mot denna bakgrund kan det svårligen göras

gällande, att det skulle föreligga behov av att tillägga statschefen mer vittgående befogenheter." Författaren konstaterar att Författningsutredningens skildring av ett idylliskt och enhetligt Sverige inte längre är gällande. Det är alltså med Författningsutredningens logik "uppenbarligen hög tid att öka statschefens befogenheter".

Politik har förvandlats från ett hedersuppdrag till ett skrä. "Det växande antalet politiker utan arbetslivserfarenhet kallas i folkmun för broilers; svengelska för kycklingar lämpliga att grilla. En konsekvens av denna bakgrund är att politiker är fixerade vid hur kakan skall delas men ointresserade av hur den skall bakas". "På tvärs mot Darwins evolutionslära har politiken kommit att präglas av ett allt sämre urval. Jag undrar vad Hjalmar Branting tänkte i sin himmel, när först Mona Sahlin och sedan Håkan Juholt valdes till sentida efterträdare".

Här må inskjutas att allt inte var bättre förr. Författaren berättar om hur han på Gunnar Strängs tid som socialdemokratisk finansminister (Sträng var pompös och självgod, styrde gärna genom överenskommelser med ledande företrädare för näringslivet och personliga kontakter med familjen Wallenberg, men alltid medveten om sin bakgrund med ställningen

som ombudsman i Lantarbetarförbundet som främsta merit. Han var fiannsminister 21 år i följd). Albinsson Bruhner berättar att han en dag i Svenska Dagbladet skrivit om Strängs stenhus i Gamla Stan. Samma dag ringer det hos på Svenska Dagbladet och som brukligt var på den tiden var det Sträng som ringde direkt:

–Det är Gunnar Sträng. Du har skrivit om mitt hus idag.

–Det stämmer.

–Sånt ska du ge fan i!!

Sträng la därefter på luren – så kunde det gå till på 1960-talet.

Ett särskilt avsnitt i boken handlar om medlöpare och överlöpare. Det svårförklarade förlrhållande att många intellektuella mer eller mindre öppet har hyllat förtryckare och förtryckarregimer. George Bernard Shaw kunde uttala sig om Stalins Sovjet som morgondagen. Jean-Paul Sartre, Simone de Beauvoir, Pablo Neruda, Noam Chomsky och Susan Sontag är med på listan över intellektuella medlöpare till kommunismen. Vi får ruggiga citat från svenska medlöpare som C H Hermansson, Pierre Schori, Anders Ehnmark, Per Olov Enquist, Birgitta Dahl, Olof Lagercrantz och Jan Guillou. Till dagens bild hör att det också inom kyrkan blåser märkliga vindar bland dem som började studera teologi i slutet av 1960-talet och idag sitter på inflytelserrika poster i Svenska kyrkan. "Det kristna budskapet handlade allt mindre om frälsning av själar och alltmer om politiska innefrågor".

Men i Albinsson Bruhners bok får vi inte bara möta dessa tvivelaktiga figurer (medlöparna) utan också kort en rad av vår tids hjältar, inte minst framstående företagsledare.

C G Holm

Göran Albinsson Bruhner: Glimtar från en 90-årigs liv. Anekdotiska memoarer. Officina Fraterna.

I ett reklamblad som gavs ut av Contra uttalade Göran Albinsson Bruhner på följande sätt om tidskriften:

Contra har konsekvent och ihärdigt avslöjat kommunistiskt tyranni. Den i medier och kulturaktiviteter dominerande vänstern har haft såväl motiv som möjlighet att mobba Contra. Contra får hämta styrka ur vetenskapen att hittills ha haft rätt.

Dan Ahlmark har skrivit en alldeles utmärkt bok som beskriver vad som behöver åtgärdas i det svenska samhället – och det är mycket. Tyvärr ger varken titeln eller omslaget någon indikation om vad det handlar om – en grundläggande uppgörelse med grunderna för det svenska samhällskicket.

Ahlmarks utgångspunkt är ett libertarianskt samhälle, ett samhälle där politiker och överhet har mindre att säga till om. Och de enskilda väljarna mer. Det skulle med fog kallas för systemskifte, men författaren är noga med att hela tiden göra eftergifter till de realistiska möjligheterna till förändring. Reformerna måste ske i en takt som tar hänsyn till de många människor som anpassat sig till nuvarande system. En marknadsbaserad sjukförsäkring skulle till exempel inte fungera särskilt bra för de många som anpassat sig till dagens system och inte samlat ihop en fungerande försäkringshistoria.

Våra stater underordnas i allt större utsträckning ett elitvälde. Inte minst från Bryssel. När det engelska folket sagt att EU gått för långt och valde Brexit

förklarade en av de ledande inom EU-hierarkin, Martin Schulz (sedermera ledare för de tyska socialdemokraterna i SPD): ”The British have violated the rules. It is not the EU philosophy that the crowd can decide its fate”. Eliten vet bättre än allmänheten vad som är bra för folket!

Demokrati är inte målet utan medlet för att nå högre mål: Individuell frihet. Det amerikanska systemet har bättre skydd för den individuella friheten än det europeiska. Här blir det mer en metod för att vinna framgång i de allmänna valen; att ta pengar från en grupp i samhället och ge dem till en annan grupp, en grupp som har fler röster.

Ahlmark skröder inte orden när han talar om det fria samhällets fiender: ”De naturliga anhängarna av socialism är förkrympta, avundsjuka själar, karriärer eller i livet misslyckade människor, och rekryter söks på alla områden, där man kan väcka avund, konflikter och osämja mellan människor”. Socialister kan genom att i en marknadsekonomi införa sitt system snabbt åstadkomma en mycket jämnare

förmögenhetsfördelning, men samtidigt kommer de att sänka människors levnadsstandard allvarligt eller drastiskt. Utan borgerliga politiker som värnar om mänskliga rättigheter och ett fritt näringsliv skulle troligen även socialdemokratiskt styrda länder falla ner till auktoritära samhällen.

Ahlmark behandlar utförligt invandringsfrågan, där han inte rätt av följer den libertarianska linjen (fri invandring). Han pekar på att muslimska samhällen, bortsett från ett få-

tal länder i Asien, inte har förmått att upprätthålla demokratin och att muslimska grupper kräver anpassning till sitt eget destruktiva system av de samhällen i Väst dit de flyttar.

Ahlmark vill skilja mellan Statsvälfärdsstaten, den stat vi har idag, där staten tar ansvar för de sociala frågorna och ordnar det genom beskattning och bidrag, och den civila välfärdsstaten, där de sociala frågorna löses genom försäkringar och civila välgörenhetsorganisationer. Sverige är sedan länge fångat i en kultur av extremism som utnyttjar vissa av de goda egenskaperna hos svenskar: arbetsamhet, stort förtroende hos människor, ansvars- och plikt känsla och förtroende för överheten. Dessa goda grundföutsättningar för ett fungerande samhälle har underminerats genom extrema skattebördor.

C G Holm

Dan Ahlmark: *Vakna upp! Dags att dö! Libertarianism och den Civila Valfärdsstaten*. Realia Bokförlag. Titeln är hämtad ur filmen *Bladerunner*, där replikantjägaren väcks med dessa ord. ”Bara med ryggen mot väggen inser och gör man vissa saker” säger Ahlmark.

CONTRA 2 1993...

För tjugofem år sedan gav Contra ut Kenth Olssons bok ”Affärernas Sverige”, som beskrev de många ”affärerna” i svensk politik under efterkrigstiden. Sedan dess har det blivit en och annan affär till, men boken är fortfarande ett standardverk när det gäller politiska skandaler under dryga 40 år – huvudsakligen under socialdemokratiskt styre, där den främsta reflexen var att ”lägga locket på”. Ett utdrag ur boken publicerades i Contra. Det var den så kallade ”Möller-affären” där socialminister Gustav Möller varje dag efter jobbet åkte till Långholmen för att hälsa på sin till fängelse dömda hustru. Han hade med sig ”medicin” från en läkare på sta'n, till fängelseläkarens stora

irritation. Fängelseläkaren lät analysera medicinen och kom fram till att det var rödvin som Else Kleen (Möllers hustru) behövde för att piffa upp den spartanska fängelsemiddagen...

I Contras serie om före detta Sovjetrepubliker hade turen kommit till Georgien. Ett av fyra före detta sovjetrepubliker som inte ansåg sig behöva begära utträde ur Sovjetunionen eftersom Georgien (liksom de tre baltiska republikerna) betraktade sig som självständiga republiker från början. Den ledande oppositionsmannen Zviad Gamsachurdia valdes 1991 till president (med 86 procent av rösterna), men manövrerades snart ut av Georgiens förre KGB-chef och

Sovjetunionens siste utrikesminister Eduard Sjevardnadze. Med Sjevardnadze var den gamla skolans män tillbaka vid makten och det skulle dröja till 2008 innan Georgien kunde påbörja vandringen mot riktigt demokrati under Micheil Saakasjvili.

I en annan artikel analyserades populismen som begrepp. Populism används i nedsättande syfte, men är användbart för vitt skilda politiska inriktningar. När detta nummer av Contra gavs ut var det Ny Demokrati som beskyldes för att vara populistiskt i Sverige. Men visst var Julius Nyerere, Sveriges biståndsfavorit som förstörde det en gång så välmående Tanzania, populist. Liksom många andra.

...för tjugofem år sedan